Richardi Gardiner
HEREFORDENSIS,
ÆDIS CHRISTI
OXON. CANONICI,
SPECIMEN ORATORIUM
Recusum, & Declamationibus
quorundam ibidem
ARY: BAC:
Necnon Additamentis STUDENTIUM
Heterogeniis adornatum.

Editio tertia Multò Auctior & Longe Emendatior.

OXONIÆ,
Excudebat *H. Hall* Academiæ Typographus,
Impensis RIC: DAVIS 1662.

296945 · f. 1

SCHOLÆ PUBLICÆ

Herefordenſi,

VBI TENERIS ANNIS LIBERALIUM STUDIORUM INCUNABULIS, ET RUDIMENTIS CHRISTO AUSPICE VACAVIT Fauſtè,

RICHARDUS GARDINER ISTIUS ENCHIRIDII AUTHOR & AUCTOR HOC SUMMÆ BENEVOLENTIÆ ΜΝΕΜΟΣΥΝΟΝ EXILE, GRATITUDINIS ERGÒ.

D. D. C.

BIBLIOTHECA BODLEIANA

Vade, Sed incultus——

SCHOLÆ PUBLICÆ

Literatorem,

VIRTUTEM ISTAM

INSIGNEM BARBARIEM

STUDIORUM INCU-

RIAM

PRÆSIDIA DUAS QUÆ PRIMÆ

LAUDIS ERANT, DEFENDIT

AUTHOR ET PROMOTOR HUJUS

SUUM AC EJUS CENTRO PHILOSOPHI-

CUM MARTINUM SCRIBLERUM

M. D. D. C.

Serenissimo IACOBO,

tam Stylo quam Sceptro Regi.

AUgustissimum, & verè Βασιλικὸν δῶρον (*Rex* sereniſſime) tanquam *Ancile* quoddam cælitùs delapſum pio affectu amplexa eſt *Ancilla* veſtra, *Oxonienſis* Academia. Cujus enim pectus non accendat aureum hoc Solis Jubar? Quos ſtimulos non imprimat perpetuum Honoris ſignum, & ampliſſimum Favoris Monumentum? Parum abeſt, quin ſpatioſus *Britanniæ* ambitus ſimul in *Academiam* laxetur, & unanimis undequaque populus, ad Regis exemplum compoſitus, in Gentem *Philoſophorum* vertatur. Agnoſcit ſacrum *Muſarum* Adytum *Majeſtatis* veſtræ *Genium*, aureo volumine incluſum. Agnoſcunt circumſtipantes reliquorum Muſæ *Anteſignanum* hunc *Phœbum*, cujus radiis ſuas debent *ſtricturas*. Felicitatem tantam ſublimi, debitâ tamen, ſuperbiâ admiratur Bibliotheca, cujus fidæ cuſtodiæ

tam Regale *Depositum* consecratur. Gloriatur universa studiosorum cohors, Majestatem vestram in *Aula* versari, ac in *Helicone*; tam calamo, quàm gladio accingi, & Imperii habenas literarum *Caduceo* moderari. Desinant igitur Ambulantium hominum cadavera literas despicere, quas nesciunt, cùm cogitârint *Principem* tam multa scientem quàm regentem, horarum formulas vicissitudine Regiminis & Scriptionis dividentem, ac si æquè jucundum in Literis, ac Imperio sit. Quid superest, nisi ut æternitatem cogites, cum literas æternas esse facias. Nos interim grato ore resonabimus, Monarchæ *IACOBI* otium plus Patriæ, & humano generi profuisse, quam aliorum Negotium, & Exercitus.

E domo Convoc: nostræ
Oxon: Maii 29. *An: Domini* 1620.
Richardo Gardiner *ex Æde Christ: A: M: Oratore publico deputato.*

Sacræ Majestati vestræ devotissima
Oxoniensi *Academia.*

Oratio habita in Domo Convocationis OXON: Maii 29. 1620. *cum sereniss: Rex* JACOBUS *Opera sua Academiæ Dono dederit.*

IN Re tam *Augusta*, tam *Basilica*, quorsum (*Academici*) more solito angustis hisce parietum carceribus vestrum compingitis Oratorem? Regum dicta, & facta omnium oculos, aurésque traherent, quia fructum sunt perditura, si solitudini ostendantur. Non itaque inter privatos parietes, sed in toto terrarum orbe quærendus suggesti locus; Nam quicquid usquam hominum est, meum Auditorium est: Ita sui diffusivus sereniſſimus *JACOBUS*, ut beneficium, quod vestræ solummodò mandavit custodiæ, vestri solummodò non faceret Juris: Mansueta illius Sublimitas & Gratiis stipata Severitas excludunt neminem, nisi ἄμικτον. At hic refugit animus, & reformidat eloqui, quæ subitò, & penè improviso cogitavi. Onerosa profectò mihi est, & insolitum incutit timorem *Nominis* tanti, vel potiùs *Numinis*

minis Majestas: Non enim vox Hominem sonat, aut si Hominem, certè Hominem supra hominem positum. Quò difficilior mihi perorandi locus, cùm ita laudem, ut pertimescam, ita approbem, ut ingenii culpâ laudes deteram. Quid quæso est in hoc Theatro Universitatis Rerum, quod *Regia* illius Excellentia, haud dicam non attigerit, aut degustârit, sed penetrârit, & excusserit? Si quæratis specimen, Aureum illud Magnificentiæ suæ munus contemplamini, in quo voces sententiæ sunt, verba oracula, ut mihi *tam pulchrè videatur scribere, quàm regere.* O Regem, *Seculi, non Ornamentum dicam, sed Miraculum,* à quo Solo tantum expectare beneficium æternitas Ingeniorum potuit! Paucis hoc concessum Regibus minimè otiari, cùm maximè possint otiari; avarissimè servare tempus, nihilque per incuriam pati excidere. Optimè de patriâ, & humano genere meretur *Justinianus Cæsar*, quòd cives formaturus, indigestam *Juris Civilis* molem Authoritate suâ, sed vicariis subsidiis redegit in Epitomen. Quantò rectiùs Monarcha *JACOBUS*, cujus Ipsius erudita pietas Historica, Politica, Theologica deprompsit, ut Viros, Cives, verèque Christianos

ſtianos reddat. De *Deo* cum Theologo diſſerit; cum Juriſconſulto inextricabiles nodos, legúmque ænigmata affabrè explicat, & laboranti *Aſtræa* ſuccurrit. Cum Politico reipublicæ morbos, & remedia loquitur, & (ut verbo perſtringam omnia) hoc profecto agit, quod ſinguli. Sed quoties *Sacrarum Literarum* limina ſpeciali quodam Jure ſubiit, in *Rege*, *Ambroſium*, aut *Auguſtinum*, aut ſanè Antiſtitem aliquem crederes loquutum, adeò dextrè divinæ Paginæ ſenſum expoſuit. Sic plus literaria illius quies profit hominibus, quàm aliorum ſudor, & irrequietus labor. O fœlicem Academiam, quæ tam regali depoſito ſuperbire geſtit! Deſinite tandem fugitiva aliorum Inventa, ſubtiles, & inanes *Metaphyſices* Abſtractiones curoſiùs venari. Iſtiuſmodi enim literæ ad virtutem doctoribus parùm profuerunt: Poſtulare videtur veſtri Judicii maturitas, ingenii acumen, animi robur, ut non tàm Scholæ ſtudeatis, quàm Reipublicæ. Volvenda & revolvenda ſunt,

Nocturnâ verſanda manu, verſanda diurnâ,

haud *Varronis* alicujus, ſed Regis πολυμαθεστατου Opera, quæ vos peregrinantes, & veluti in Patria hoſpites domum perducent, ut unde,

qui,

qui, & ubi ſitis, exploratum habeatis. Hic docetur Ars omnium pulcherrima, Imperare ſcilicet & Parere. Hic diſcatis frigere ſine uſu diſputationes, niſi in mediam proferatis lucẽ, quæ in hac umbratili Exercitatione diſſeruntur. Cùm igitur digni tanto honore, tantáque reperti ſitis fœlicitate, ut initium & finis ſtudiorum à *Voce Imperatoriâ* procedant, conatus veſtros pulcherrima ſpes foveat, poſſe etiam & vos (ſi *Solis*, & *Apollinis* veſtri ductum ſequamini) ad honores, & dignitates deſignari. *Academia* diſtinguitur Scholis, clareſcit Collegiis, floret diſciplinis, at ut ab *Authore*, ita ab *hoc Opere* Nomen tuetur.

Bibliotheca non erit literarum Ædificium, ſed Miraculum, quia hunc Orbis totius Theſaurum continebit. Ipſi *veterum* libri gloria ſpoliati, ſenio, & vetuſtate ſqualidi, novo hoc *Radio* protinus reſplendeſcent. Quocirca circumferte hanc famæ veſtræ Facem, ut diffuſiori luceat radio. Cujus enim induſtriam non exacuat tam luculentum Favoris auxilium? Quiſquámne erit, qui ætatem inerti ſolvet otio, cùm *Principis* labores & ſtudia quotidiè in oculis, & manibus verſentur? Quiſquámne erit, qui ingenium ſitu & ſordibus obſoleſcere patietur,

patietur, cùm cogitârit Principi, ſive in Curiâ, ſive in Senatu, unum utrobique negotium Legere, & Scribere? Æſtuat hic Oratio, & læto, liberóque motu ardet evagari; ſed reprimam ſtili pertinaciam, ne in alienam videar involare meſſem; quod tamen minimè timendum eſt Laudatori tanti Regis; Nam cùm omnia effundant omnes, ſemper novus veniat Laudator Ejus, tantam facultatem, & copiam ſuppeditat dictorum, factorúmque Amplitudo. Quid ſupereſt (*Academici*, uſq; ad invidiam fœliciſſimi) niſi ut Cæleſte hoc Ancile *Bodleiano Mnemoſynes* Fano conſecretis?

Dividite muros, & mœnia pandite circum
Sacra canant vates.——

Sic nos,

Fœlix Palladium *ſacratâ ſiſtimus Arce.*

Oratio habita in Domo Convocationis OXON. Maii 29. 1620. *cùm Sereniſſ. R.* Jac: *Opera ſua Acad: dono dederit: à* Richardo Gardiner, *ex Æde Chriſti*, A. M. *Oratore Publico Deputato.*

Laudatio Funebris Domini

Doctoris Budden, *Regii Professoris in Jure Civili*, Jun. 7°. 1620. *in Schola Theologica* Oxon.

IN hac effæta, & delira mundi senectâ, quâ universa canescentis naturæ opera quasi deliquium patiuntur, nihil vindicari potest ab Injuria Temporis. Datur hic longævum aliquod, sed non datur æternum; Incrementa ipsa damna sunt, & quo ad summum pervenit, ad exitum properat. Satis superque perspectum, & exploratum habetis (*Academici*) quòd qui humanum fastigium excessere Animi, uti cœlo proximi, ita ociùs illuc transeunt, ac mortalitatis suæ sarcinam festinantiùs deserunt. Agnoscite fluxum fortunæ vestræ, & refluxum; ad lætitiæ pompam omnia parata sunt nuperrimè; at nunc, mutata scena, omni ex parte Lugubres nos exanimant voces, circumsonant aures

ge-

gemitus, suspiria, querimoniæ, & *Eheu funerei ubiq; planctus.* Quasi *Regis* Munere honorario nimium intumesceret lætabunda Mater Academia, nisi *Regii Professoris* Funere atrata ingemisceret. Cùm autem *Professorem Regium* nominem, *Buddenum* nomino; æquè enim patet terminorum ambitus, nisi fortè hoc obstat, quòd non tam Illi sublimis Titulus honori, quàm Ipse Titulo Ornamento fuisse videatur. Sed nè confusim, & tanquam per Satyriam conturbet omnia abruptus, & effrenis dolor, ab ipsius Origine, & incunabulis percurramus singula, ut inde quibus crevit auxiliis, quibus adolevit, & robur assumpsit recolant posteri. Patriam habuit *Dorcestriam*, Eminentium Ingeniorum feraciss̃imam: si stirpem & longam proavorum seriem spectare placeat, prosapiâ claruit tam magnâ quàm bonâ; verùm à fortuitis, & fugitivis istiusmodi bonis consarcinare laudes glorioſi dedignantur Manes. Languens vitâ, & ignobile otium Nobilitatis fumos venditet: propriâ sic luce explenduit *Buddenus* noster, ut Natalium splendorem nisi accepisset, facere potuerit. Dignitatẽ corporis, Animi virtutes, & vocis jucundæ sonũ

vultis

vultis ut deprædicem, (*Deus bone!*) quàm ampla dicendi seges, ac copia! Vis ingenii, & Oris adfuit; adfuit Authoritas simul, & comitas, nec facile dijudicare an major esset *Authoritatis*, an *Comitatis*; Id enim Gratia imperavit, quod nec Imperio Alius cogit. Exteris undique Confluentibus (ea viguit morum facilitate) patebat semper, ac Domicilium ejus Oxonii Oraculum habebatur. In floridâ, & vernante ætate *Musarum* Decus affulsit, ac *Apollinis* Delitiæ. Cum Poetarum succo tenellum lactâsset animum, Oratorum perrupit Monumenta. Ex Rhetore Philosophus, & ex Philosopho Rhetor factus est; Philosophiam enim in Eloquentia, & Eloquentiam exercuit in Philosophia, ne involuta perfectissima Cognitionis arcana sine Rhetorices ornatu parum relucerent. In Philosophicis tam eximium sui specimen publicè edidit, ut magnificum *Magdalenæ* Collegium, Hunc, præ aliis, Philosophiæ *Prælectorem* sibi asciscere ambitione quadam, non injustâ tamen, strenuè certaret. In quo munere eâ curâ, Judicio, & quæ propria Illius fuit, *Prudentiâ* versatus est, ut nesciam an Ætas ulla, aut Gens quævis Parem suppeditârit. Ætate grandi-

or, cum lacertos movere affabrè nôrit, ut nihil nisi summum eligeret, Jurisprudentiæ studia placuere; à quibus facilis in omnes Dignitates foret decursus, nisi circumforanei Causidicorum quorundam latratus objicerent sese bonis Artibus, & tanquam Hirudines Jus Civile exugerent. *Justiniani* tamen nostri providentiâ quò virtus vocavit, eò perductus est, ad fastigium nimirum *Cathedræ* hujus *Academicæ*. Quod Professorium onus gloriâ plenus, socordiæ nescius suscepit fortiter, & confecit feliciter. Quicquid enim in *Baldo*, & *Bartolo* gloriosa suorum æstimatrix vetustas extulit, in eo revixit, ac triumphavit. Quid hic commemorem, quoties in *Vesperiis* & *Comitiis* vestris ad dicendum processit, per densissimum Agmen quærendus fuit suggesti locus? Ille, Ille unus veluti catenis devinctos traxit auditorum animos; Illius vox tanquam turba percussit circumstantium aures: immò hæc omnia per ludum, & jocum præstitit, in quibus Alii inutiliter sudant. Seculi me indignitas impellit, contra quam exclamare nunquam desinam, *Sereni* querelam renovare. Indignè tulit *Serenus* quòd *Catonem* Ætas sua; & quid ni ego indignè ferrem,

rem, quòd *Buddenum* Ætas noſtra parum intellexiſſet, quòd ſuprà *Pompeios*, & *Cæſares* ſurgentem, ferè infra *Vatinios* poſuiſſet. *Nævio Turpioni* cuidam, aut

Æmilio dabitur quantum petit,
Illius ſtat currus æheneus, alti
Quadrijuges in veſtibulis;

Cum interim *Buddenus* lateat abditus in Muſæo, & Larè privato: Quanquam non latuit abditus, cujus virtus ab ortu ſolis ad *Heſperium* uſque *Cubile* ſeſe diffudit. Contempſit generoſa conſcientiæ ſuæ ſecuritas curva hominum Judicia; maluit Sapientiæ *Sacrum Athenis* hiſce colere, quàm in foro latrare, & *Tribunal* lambere. Illic convolent Quadruplatores noſtri, quos *ambitio impotens, & ſpes ſollicitat lucri*. Nec adulari Imperantibus noſter didicit Profeſſor, nec irritare; ſed inter abruptam *contumaciam*, & *deforme obſequium* ſuſcepit iter ambitione, ac periculis vacuum. Inter cætera animi ejus ornamenta, tam acre, ac tam certum emicuit in rebus adminiſtrandis judicium, ut meritò eum *Aulæ Lateportenſis*, præfecturâ inſigniret ſummus nutantis Academiæ *Atlas*, nobiliſſimus, atque idem optimus, *Guliclmus*, Pembrochiæ

chiæ Comes, vigilantissimus noster *Cancellarius*. Sic fœlici copulâ Juris cultor Justitiæ fit Arbiter. Quamprimum ruituræ, & penè collapsæ istius Domus limen ingressus est, protinus Aularum omnium nitidissima audit, & tanta venustate undequaque septa, ut domicilium dare *Jovi* ipsi possit, si diutius illic egerit, vixerit, & philosophatus fuerit *Buddenius*. Quomodò præterire possum, quòd cum vix ulla pars temporis negotiis publicis vacua esset, subtraxit tamen negotiis quam impenderet scriptis; & nè fructum à solo Jurisprudentiæ auditu expectarent studiosi; *Ærodii* libellum *Gallicè* excusum, vir juventuti informandæ natus, Patrio sermone cuivis reddidit familiarem. Quid dicam de παλιγγενεσία munificentissimi *Wainfleti?* in qua scribenda suam quóque conscripsit παλιγγενεσίαν, & Collegiorum Alumnis (sequar verba *Platonici Oratoris* vestri, quem munere repræsento) *exprobrare videtur laudabile illud Clarissimi Buddeni factum, quòd celeberrimorum Fundatorum beneficiis frui malunt, quàm eorum facta insignia, & quantivis pretii historias piè posteris commendare.* Cum itáque multorum labores ipse unus exantlârit, & in nostrum salutem non solùm

operæ, sed vitæ prodigus fuerit, minimè mirandum est, si illo defuncto valetudinaria sit Academia, ac si ad tabem paulatim eat. Quis enim *Hercules* Juridicum hoc forum fulcire valet? Quis tantis est cervicibus, quē non totū deprimet, & obruet mole suâ? Non capiunt angustiæ pectoris cujuslibet, non recipit egestas animi, non sustinet infirmitas ingenii tanti prædecessoris personam, tam gravem, tam severam. Resurgat oportet, & iterum exoriatur *Cadaver* illud, aut vix ac nè vix quidem exurget *Majestas* hujus loci. Credite solummodò hanc *Umbram* comitari Jurisprudentiam, quia pristinam Dignitatem ad amussim tueri desperat in ullo post *Buddenum*. Sed nè Injuria afficiam sacros hosce Manes, desinam coarctare famam, & angustiis oratiunculæ tantùm non extempore fusæ strangulare. Vestrum, vestrū est, *Academici*, Reliquias, clarásque corporis exuvias marmoreo Cippo condere, & memoriam *Annalibus* dignam solenni Anniversario celebrare, ut neque dignitas, neque Æternitas tantæ virtuti desit. Attollite, & circumferte ossa.

Ut cineres tota spargantur in urbe: teneri
Uno non debet Gloria tanta loco.

Oratio

Oratio habita à R. G. in Capella R. H. Sept. Westmonast. Novemb. 11mo, 1640. *Cum Convocationis Nomine Doctorem* RICHARDUM STUART, *Decanum Ciceſtrenſem, præſentaret venerando Epiſcoporum Senatui, ut admittatur ad Munus Prolocutoris.*

NON eſt mihi difficilis perorandi locus, (*Patres Conſcripti*) cùm tam fœcundum Inventionis eruditæ Argumentum in oculis, & in manu feram. At è Cunis ſtudiorum abundè novi, Illi perindè eſſe in ſcopulis, ac in propriis obhærere Encomiis. Quocirca conſultò prætergredior muſta, nè tam perſpectæ modeſtiæ ingratas injiciam moleſtias. Sinite me tamen tationes ſubducere, pro quibus unâ univerſi voce, pari ſtudio, & eâdem mente, non Juniori alicui Magiſtellulo, nimis citò à

Scholastico pulvere dimisso, sed huic viro, verè magno honorificam *Syndici* Spartam enucleato judicio demandârunt.

Cùm nuperrimè negotiosissimi Muneris, quo vestro Candore iterum functurus est, primas solvisset anchoras, votorum vela, ceu Favonius aliquis fœlici implevit auspicio, vestræ expectationis ponderi non succubuit, sed solidam inde laudem reportavit. Quæ auguria ad opimam spem vergunt, ratem nostram, talis *Palinuri* præsidio, in procellis, & fluctibus tempestatum, quibus undique conflictamur, ægrè admodùm subire naufragium. In tanto Animorum motu, & perturbatione, nostrâ refert Causarum ascisceré Patronum, qui eâ vi mentis pollet, ut fortiter laturus sit, quicquid venerabilis iste Consessus inædificare voluerit illius humeris, Planè confidimus hunc esse *Atlantem*, qui ad quodvis opus tollendum vires fortitus est idoneas. Ut hodiè mores sunt, aliquantulùm Scenæ, & populo inserviendum est, qui publici Juris *Defensorem* tàm è loco, & subselliis metiri solet, quàm ab interioribus Animi, & Doctrinæ dotibus. Rectè igitur cecidit, quòd Advocatum nacti sumus dignum

num meritis, prævalidum gratiâ, & famâ florentem apud primariam Nobilitatem. Non fugit ſagacitatem veſtram in Conſiliis vobiſcum conferendis tali opus eſſe, qui aptâ, & dilucidâ rerum explanatione ſatis expeditè explicet, quæ ſentit, reſpondeat ad omnia quæ urgentur, quamvis ſubitò, ne inopia verborum enervet vires rationum. Quâ laude nemini cedit *Hic* egregiè doctus; quippe penitus habemus exploratum callere Illum Artem judicandi cum Dialecticis, Eloquendi cum Rhetoricis. Si res ſtrictiùs attingenda ſit, concisis aſtringat concluſiunculis; Longiores explicatus poſtulet, continuâ proſequatur oratione. Synodo noviſſimâ curæ, & ſolicitudines veſtræ hùc ſpectarunt omnes, ut veritas, & pax indiſſolubili nexu, & connubio jungatur ſtabili: At non tam præclarè agitur cum rebus humanis, ut optima quæque placeant pluribus. Dolens dico, *plus præjudicata valet opinio, quàm vera ratio*, quæ non minima eſt fundi noſtri calamitas. Neſcio quod malignum Sydus optimè conſulta, & ab integerrimo affectu concepta in ſiniſtram torquet interpretationem. Paſſim proſiliunt moroſi, qui vo-

culis

culis intendunt litem, apices verborum arrodunt, leviuſcula, *&c.* exagitant, ac ſi præſtigiarum more caliginem ob oculos offundant, & monſtra obtrudant pro veris. Nec hic gradum ſiſtit ærugo, nigræque ſuccus loliginis: Poſterioribus hiſce Comitiis, Re vix peracta, proceſſit in medium ſacer, & horribilis liber, putens ſpurcitie, & procacitate.

Proh Superos! *in qua reſervamur tempora?* Tenebricoſus Rabula, impurus Furcifer, veram Integritatis ſpeciem, Eminentiâ Muneris Decus totius Senatûs, nunquam ſine honore nominandum, petulantiâ dicteriorum nominatim, ſine Juſſu, ne quidem permiſſu perſtringit, maledictis proſcindit, & ut aurum ſubæratum ſcelerate proſcribit.

Quæ omnia licèt iſtiuſmodi ſunt ut riſum, non bilem moveant haud iniquo rerum æſtimatori, cùm *jejuna calumnia ſpiculum amittat ſine vulneris ſuſpicione*, & putida convicia nequaquàm deterreant, aut retardent Cordatos à Conſtantiâ rectè faciendi; æquum tamen eſſe ſentimus hunc adoptare vindicem, qui, quæ ſpectant ad famam, & exiſtimationem inſontis Cauſæ, fidenter dicat, inanes dubitationes tollat, & intemperantis

Zeli

Zeli turbellas componat, definitè omnia, & sigillatim indicando. Facilè ariolari possumus sine Urinatore *Delio*, & ænigmatum Conjectore, quorsum clamosa *Remi* turba, fæx *Quiritum*, pestiferis factionibus ebria, adversus Regimen Ecclesiasticum lymphato quodam impetu non ita pridem desæviret. Nam, quicunque tandem color obtenditur, intima pellucet causa: Sperant nimirùm viles imperitæ plebeculæ quisquiliæ, amplissimi Ordinis authoritate sublatâ, licitum illis fore Schismata licentiùs alere, Ecclesias pro libitu suo diripere, in Ritus, & Ceremonias licentiùs involare, Clerúmque bonis, & honoribus exuere.

Hoc Ithacus velit, & magno mercentur Atridæ.

Nemo hiantibus istis Corvis os obstruat accuratiùs, secus opinantes ad sanam mentem redigat molliùs, quàm Iste Insignis *Propugnator* noster, nisi fortè *Liventem* Deam placari velint *virtute relictâ*. Quòd si misselli homunciones adeò obfirmato sint ingenio, ut *Suadæ* medulla non persuadeat, etiamsi persuaserit, nobis tamen religio est vestris insistere vestigiis. Etenim Confra-

trum meorum nomine liberè affirmare ausim, nos Scita nuper edita, ut pura, defæcata, prudentiæ, sinceritatis plenissima, Articulis, & Ecclesiæ Anglicanæ Institutis ad amussim conformia, intrepidos complecti. *Intrepidos dico? O inertiam vocabuli!* Ovantes dicerem, ut erectos, & infractos decet animos. Sed quid detineo spectatissimam coronam manipulo, & racemo, cùm propè sit messis, & vindemia? Quicquid *rivulus confert ad fontem, stellula ad solem*, omne erit infra dignitatem. Itaque nè limatæ orationis cursum ineptè videar intercidere, manum pono è tabulâ, ad Altare confugiens Regii Psalmistæ precibus,

Exurgat Deus, & Inimici ejus dissipentur.

De salvo, & incolumi Regis CAROLI *Reditu ad* Oxonium *ab aspera Martis Pugna circa Collem,* Edge-Hill, *vocatum, in ampliori Ædis Christi Area, Gratulatio* Octob. 29. 1642.

DABIS veniam, Regum *Augustissime*, si deplorata, & propè expirans Academia vix erigat oculos præ dolore madidos, præ pudore solo defixos, ad *Serenitatis* Vestræ lucem intuendam. Proh Fidem! Undíque prorumpit immanis belli intestini furor, passim irrepunt vafra, & perfida ingenia, adeò ut de salute vestra simus soliciti etiam dum loquimur. Aciem instruere in tutelam nec penes Academicos, nec fas: imò eò res delapsa est, ut nobis inermibus planè religio sit, circumforaneo cuilibet sicario cædem minitanti insultas præbere cervices: Ac si non vivatur

tur in Regno *CAROLINO*, sed (quod intimè in votis est scelere, & egestate perditis) in magno quodam Latrocinio. Præstò tamen est *Legio Fulminatrix*, nimirum densi *Precum*, & *Lachrymarum* agmina, quæ contrà, nec mare, nec tellus, nec conjuratæ Inferorum portæ attollent cristas. Hæ sunt machinæ *Academicæ*, hæc propugnacula, & munimenta *Ecclesiæ* pro incolumitate Vestra. Adest etiam in procinctu tota *Stagiritæ* cohors, Grex *Aristotelicus*, qui non solum *Intentionali* conceptuum obsequio, sed omni *Rerum* conamine, & totis *Prædicamentorum Classibus* Tuam colit Majestatem. Nec immeritò: Quicquid enim Tibi evenit, nostrum est, participamus dolores æquè ac gaudia. Si magno conatui alma pax arriserit, agimus triumphum; fin inauspicatiùs (quòd absit) succedant omnia, res ad manticam venit, actum est de doctrinæ incrementis, & universo *Musarum* populo. Quocirca cum prelii nuperrimi constans fama increbuisset (in quo satis patuit quantam animi celsitatem gereret pectus vestrum mansuetum, & generosum) contrahebantur animi in singultus, & suspiria, nec quidquam nobis sincerum, &

firmum

firmum supererat præter *Votum*. Totos artus invasit tremor, nè spectatissimam *Personam* vestram, ardentem, & alacrem in *arena* consistentem, Alterum latus Principe *CAROLO* stipante, Alterum *Duce Eboracensi*, nequissimus quispiam Insidiator in extremum induceret discrimen. Nunc autem, *Majestate* Vestrâ salvâ visâ, in liberiores expatiamur gratulationes: quippe quò magis solliciti fuimus ex tuo periculo, eò fusius lætamur tuâ salute, & sic ipso fruimur mœrore. Quàm suspicimus affectus Vestri fidem! Quàm agnoscimus indefessam indulgentiæ pertinaciam! Satis mirari non possumus favoris Vestri statas vices. Alii eâdem aurâ, quâ spem erigunt, destruunt; Tu is es, qui, quod dicis, statuis, & superni *Moderatoris* exemplo, atque auxilio, dicendo facis. Officiosi istius gaudii pensum imperavit mihi communis *Salutantium* turba, quâ distenta fervent atria: aliquam etiam religiosæ mentis victimam immolare jussit privatæ observantiæ conscientia. Siquidem in isto rerum turbine placuit Candori Vestro me perturbatum, & in latibulis abditum extrahere in lucem & solem spectandæ vestræ *Clientelæ*.

Ex-

Expensâ tituli dignitate, indies crescentia procudam officia, & nostrum perenne obsequium nec moram agnoscet, nec terminum. Non est instituti nostri orationis cursum productiori filo extendere. Brevitas semper grata, in hisce difficultatibus necessaria; supersedebo itaque Rhetoricari, & quod nostri muneris est, Oratoris sancti partes agam.

Crescat Imperii Vestri Majestas, augeatur magnifica Regia stirpis gloria, secundo semper utharis flatu, Agri, Urbes, singulæ ditionis Vestræ oræ, ac anguli deponant simultates, & in veterem coëant reverentiam: Germinet fides altis radicibus, existimatio foris, Pax Reipublicæ, & opulenta serenitas coalescant, ac, ut verbo complectar omnia,

Serus in Cœlum redeas, diúque
Lætus interfis Populo Britanno.

Sic Acad. *Oxon.* nomine perorávit.

RICHARDUS GARDINER,

Ex Æde Christi.

Oratiuncula præluſoria, priore Editione omiſſa, in ſubſidium admodum Reverendi viri, Domini Doctoris Dury, *Acad. Oxon. Procancellarii compoſita, A. D. 32. cum valetudine adeò incommoda laboraret, ut Comitiis more ſolito Terminum imponendi planè expes eſſet; at fauſto ſydere aliquantulum convaleſcens proprii muneris implevit partes, meque ingrato levavit onere.*

LUbens equidem in ipſis dicendi primordiis Raucum, & ominoſum illud *conclude* exaudio; nam quid inanium verborum ludibrio diſtenderem periodum? videor mihi murmura literatæ hujuſce Coronæ perſentiſcere, imò totius theatri ora, vultúſque de Comitiorum ſolennitate, & pompa *Conclamatum eſt* pronunciant. Nec immeritò: ſalutare hujus loci Sydus, cœlo, &

& terrâ conſpirantibus, ſe ſubduxit, ac vos in tenebris reliquit. Et num ex caduca quidam ſtellula exoriatur ſol, aut ex deficiente rivulo dimanet fons? In hac communi orbitate noſtra parietes luctum induant, ſubſellia iſta non periſtromata, & Aulæa exornent, potius pullo & lugubri panno ſint inſtrata, mei, veſtríque doloris Indices. Satis imprecari non poſſumus Comitiali iſti morbo, qui talis magiſtratus ſerenitatem nobis invidet. Si ex Frigore, ut conjiciunt, ſit ortus, quomodò illius corpus invaſit, cujus ingenium adeò fervidum? Gratulor tamen vobis, meæque imbecillitati, limites & cancellos mihi eſſe præfixos Præ manibus habeo characterem iſtius orationis, quam infirmus Vicecancellarius haud infirmè compoſuit, ſed acri, & vivido mentis vigore. Habeo Characterem, utinam haberem Genium, ut ita cum ſupra rem non poſſim dicere, non dicam infra. Provinciam iſtam exercitatiſſimis ingeniis formidandam, ex præcipiti, & tumultuariò inire fatali cogor neceſſitate, ne cominùs, eminùs peſſime audiam, ſi anſam teſtandæ obſervantiæ in virum optimè de me meritum nefario quodam pudore, & ſcelerata negligentia in tantis auguſtiis præterirem. Non

Non Artis, ſed pietatis ſpecimen edo; vox ſum, præterea nihil; non ingenii, ſed memoriæ periculum facio; haud compono, ſed recito. Ingredior itaque in orationem limatam, pondere ſuo numeroſam: Vereor tamen ne per cœnoſum noſtri ſermonis alveum labem contrahat, & ita defæcatus apparatus vertatur in ſqualorem. At non deerit, uti ſpero, argumentum veniæ, mœror enim, quem ex Illius luctuoſa concipio abſentia verborum flumen obſtruit. Vos interim (Auditores) in tam cari capitis reverentiam æquis auribus, animiſque favete mihi pro virili recitanti. *******

* * * * * * *

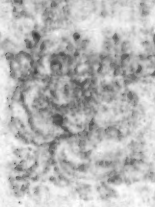

ART. BAC.
ex
ÆDE CHRISTI
OXON.

PROGYMNASMATA.

OXONIÆ,
Excudebat H.H. Academiæ Typographus,
Impensis R. DAVIS. 1662.

ART. BAC.

EX

ÆDE CHRISTI

OXON.

PROGYMNASMATA.

OXONIÆ,
Excudebat H. H. Academiæ Typographus,
Impensis R. DAVIS. 1662.

Quid times? Cæsarem vehis.

EN contra Cæsarem numerosam Olympi cohortem jaculantem Iras; En Cæsarem fragoribus Cœli terminos, Phreneticis Septentrionum filiis leges, & vel ipsi Deorum Senatui compedes imponentem. Frustra immugit Oceanus, aut inhorret spumantium undarum globus; frustra armatas Hyemes effudit Æolus, aut luctantes flaverunt venti, nisi languentia forsan sua ostenderent suspiria, Cæsarísque Triumphum. Quid est (O Amyclas) cur desponderes animum? Quid est, quòd Echini instar Adriatici horreres capillis? Numquid crispatæ terrent undæ, aut cataractæ Cœli perstringunt animum? Proh Infœlicem!

Causa hæc est sola timoris
Vectorem non nôsse Tuum——.

Cæsarem consulas, qui nec Pelagi, nec ventorum iniquitatem timuit; Cæsarem, qui invito Nep tuno Oceanũ subdidit, & rugosa dis-

ſolvit nubila: Cujus Numini debetur quòd ſtellata Jovis ſacraria non occaſum patiuntur ſimul & fatum. Infremuit mare confiteor, adeóque militat Æther, ut fulgure reddi videatur Dies, totidémque Tibi apparent mortes, quot inſurgunt fluctus. Eſto! ſed qualem tibi ſecuritatem inanes pollicentur Queſtus? numquid Cæſar etiam conjuratis ventis cedere coactus? numquid adeò Impotentes eſſe poterint, ut nec jubenti Cæſaris nutui, nec horrori Nominis obſequium præſtent? Ideò, fateor, Pinum iſtam ludibrium Pelagi fuiſſe aliquantiſper paſſus ſum, tandem ut oſtenderem Divos in Ipſos non Jovis tantum, ſed & Cæſaris Imperium eſſe. Adeò totum ſpirant præcordia Deum ut trepidas undas, nigróſque ventos vultu compoſuerim, & cùm ab ore meo audiretur fremitus, Axis ipſe ſtrepitum ſenſerit, univerſaq; mundi machina contremuerit, tanquam ipſis ſedibus ſtatim revellenda. Nec enim tantùm in dominium terrarum orbis Natus fui, ſed nudnm Cæſaris nomen commune ſonavit Diis ſuperis, & Imis Numen. Scilicet mihi parum eſſet in homines regnare, niſi & ipſa Numina vernarum numero haberem. Quid enim alias (præ metu conſpiranti

ſpirante Jove confeſtim ſilet Æquor? aut quid reciprocantes ſub pondere meo gemuerunt fluctus? Sceptrum certè comitatur Divinitas, factáque noſtra reſidentem intra pectus Deum exprimunt. Perares itaque (O Amyclas) Oceani ſulcos, & ſi tumentes undæ Soli tenebras, & Tibi naufragium minitentur, à fluctu defendet *Onus*. Perares (Inquam) & ſi Heſperiam Tibi buccatus negaverit Æolus, qui *Æolum* pro *fiſtulatore* tantùm habui, dabo *Cæſar*. Aut ſi quis fortè fortuitò ipſo major Cæſare Cœlum incoleret, Crede, noſtra adeò anticipavit vota, ut nobis reticentibus annuerit ſemper. Meritò (fateor) demitteres animum, ſi *Cæſar* in diſcrimen adduceretur; Cæſare enim fluctibus ſepulto, etiam aureum hoc ſeculum immaturâ clauderetur Periodo, atrumque rebus revocaretur Chaos. Sed perpende tecum pauliſper, qualem & cujus fortunam vehis naviculâ. Ipſe Oceanus claſſium mearum memor, (quæ altera quaſi in Ipſo inſula fuêre) ſub cymbâ, Me pondere, olim contremuit meâ, & jam nunc ſtrepitus, quem tu tempeſtatem interpretaris, gemitus Maris eſt; Non enim ſine labore ventorum ferri potuit

tantum pondus. Nec hoc tamen Fatis, Astris, & istiusmodi tabulis imputandum est, quæ grande aliquid præ se ferunt, & supercilioſum nihil, sed Cæsaris Numini, Cæsaris, Qui Astra gerit Gladio, & sub pedibus ponit fata rapacia. Nemo Augures, Aruspices, & hujusmodi Anules ineptias frequentiùs contempsit, nec tamen quispiam bella fœliciùs gessit. Nulla viscera ego pro secundo certaminis eventu scrutatus sum nisi Hostium, quasi non ad Hominum tantùm sed ad Fatorum interitum natus fuissem. Quoties enim vacillantem belli fortunam (etiam adversis fatis) divino animi ardore restitui? & quod non ausa est finxisse Antiquitas ferro meo peractum reddidi. Et quorsum (quæso) hæc omnia? nimirum, ut totius terrarum orbis *Imperator* Oceani fluctibus submergerer, & qui fata subjugavi, *Neptuno* succumberem? Pone istos (hominum timidissime) fœmineos metus, pone (Præsenti Numine) istas Mortalium querelas. Ipse ego sum, qui procellis leges præscribo, qui ventos pro arbitrio sedare, imò, quod majus est, qui fluctus æstuantes calcare novi, & contemnere; Dum quò altiùs assurgunt isti, eò propiùs

Ca-

Caput noſtrum ad diu expectatum regnum, Cœlum attollunt. Quin & Dii ipſi Nos in columes ſervabunt, ut & Seipſos ſecuros præſtent. Nos enim, ſi fieri poſſet ut undis in prædam dederemur, exutâ ſtatim mortalitate emeritam diu tandem vindicamus Apotheoſin. Hoc Superis probe notum eſt Cæſarem nec in cœlis Priorem paſſurum eſſe nec Parem. Quid tremit itaque inconſultiſſimus Amyclas? adverſas procellas timet? Cæſarem cogitet, & pellet metus. Ipſe tibi Nauclerus, linteæ, ventus, & omnia futurus eſt. Nemo enim grande illud Nomen ſecum repetens de ſucceſſu vel dubitavit unquam. Imò adeò abundè ſufficit ad victoriam nominâſſe Cæſarem, ut Ipſe vos (Literatiſſimi Judices) jam mihi propitios futuros polliceri auſus fuerim. Suffragia enim, quæ mihi rudi Oratorculo facilè negaturi eratis, dudum ſcio impetravit Cæſar.

Mallem Argus eſſe, quàm Polyphemus.

QUòd denſo oculorum cingor ſtipatu, quòd vos (ſocietatis hujus Centumviri) tanquam Argi corpus, bis tamen centum oculis reſperſum, intueor, videor equidem à confluxu veſtro non à fabularum commentis hauſiſſe argumentum. Quin ex inſpicientibus Veſtrûm pupillis intromiſſa mei imago reluçet, intrà & ſingulos ocellos receptus illinc peroro, próque Argo veſter omnis Oculus rhetoricatur. Nolite ſuperfœtantem putare naturam, quæ velut feneſtras appendens membris centena lumina corpori uni ingeſſit: non potuit illa in formandis oculis cæcutire, nec in creando tot luminum opificio deerrare. Quid ni corpus undique oculis vallaverit natura, cui ſtragem undique inſidiantem oſtendit fatum? Si membrum quodvis vulneri excipiendo pateſ-

çat,

cat, carere non debuit eo, quo se præmuniar, speculatore oculo. Adde quòd fœcundo exortu passim per corpus partes nonnullæ excrescunt, quæ licet putredine solâ nascantur, deformi tamen varietate pulchritudinem exornant Universi. Quis capillorum sylvam innumeram hinc, illinc fruticantem dinumeret? Quis unguium ignoret fœcunditatem? Excinde, amputa, usque numerosiore fato hæ fæces ingeminantur, & opes ex damno ferunt. Numquid itaque hæc inutilis partium luxuries permittatur in corpore, multiplicari verò non debet venustas Oculorum, qui tametsi nullum in usum nascerentur, nasci tamen debuerant ut spectentur, Oculusque ipse foret spectaculum majus. Si tunicarum tenue artificium explores, vix Intellectûs aciem existimes subtiliorem, si orbiculos motu pernici circumactos perlustres, putes Intelligentias insidere oculo; solóque conceptu agi pupillam. Illic exiles venæ tam affabri nodo texuntur, ut rerum occurrantes ideas irretiant, sicut muscas aranea solet. Non licèt penitiorem scrutari Oculum, qui se quasi subducit ex Oculis, tenebrisque miscetur, nec potest videri illud, quo tamen

omnia

omnia videmus. Quali itaque ornatu corpus vestirent ingeminatæ hæ partes, quæ vel singulæ toti membrorum præfulgent compagi? Fieri non potest ornatior fabrica, quàm Argi illa, tot velut syderibus conspersa; in cujus natalem non stella una, non unus Planeta, sed cœlorum universa lumina quasi confluxerunt. Profectò non faciei tantùm, sed cuivis membro potest servire Oculus. Etenim quàm certo ictu feriret metam oculata dextra, quando sagitta trajiciatur ab ipso oculo, qui dirigit? Quàm brevis foret scientiæ perdiscendæ labor, si digiti volventes paginam simul fungantur officio oculorum; & diviso opere membrum omne evadat lector. Quàm in offenso itinere proficiscantur pedes, si innatam sibi lucernam circumgerant. Vellem ego Thoraci lumina apponi, ut non cæco ampliùs impulsu feratur appetitus, nec ductu longo fluentes ex corde lachrymæ quasi tranent ad Oculum, sed ex fonte eodem unà & illæ, & Dolor prosiliant. Vellem itidem humeris affigi oculos, ut in aliorum vitia non ulteriùs perspicaces, videamus tandem Id manticæ, quod à tergo est. Si Regibus daretur optio, quis non ma-

maluerit Argus nasci, ut posticas insidias oculato præveniat occipite, & parte ex omni prospiciens, fiat optimum reipublicæ lumen. Rectè igitur custodiam cœli Janus possidet, Cerberúsque præmunit Orcum; non bino Janitoris oculo tuendos se demandant Dii ipsi, qui tandem penitus sunt oculati, nostrísque luminibus vident nos ipsos. Velitis vos (literarum pervigiles fures) Vos, quibus noctem à die sola lucerna discriminat, velitis (inquam) permultis oculorum paribus luxuriare, ut relanguentes alteros quies alterna sopiat, perennésque vigilias transigatis sine collyrio convalescentes. Nôstis quanta morborum copia duos infestat oculos irrequietos, qualis defluentia aquarum suffundit hos lucidos orbes, ipsósque visivos mergit humores, cogitúrque lumen diluvium pati.

Hinc lippientes tandem coempto artis oculo naturæ damna resarciris; hinc ostendit imbellis senectus, semper ex eâ parte mortem quasi prævíam ferens, quàm minimè ad decurrendum vitæ curriculum oculi duo sufficiunt, miserè coacta nundinali vitro virtutem supplere alterum humorem, nasóque apponit oculos, quos debuit natura apposuisse.

Quis

Quis igitur ferat unum ex duobus oculum amputari, ubi bini senio languescentes, alteris indigeant oculis ut ipsi videant. Quis malit Polyphemus esse, cujus deforme lumen tanquam spectrum exterret intuentem, & Cyclopis ipsius informitatem devenustat. Solis agnosco jubar unicum, quod radio fulgente stellas præfuscat universas, & nimio die luces extinguit minores, at fœcundus ille luminum fons sibimet sterilescit, oculisque omnibus se oculum præbens, ipse nec videt, nec potest videri: neque enim vastum spectandi organum, quo inhorruit Polyphemus, recipiendis rerum idolis aptum est. Quis Nasum Hujus oblongum, totâ facie majorem, quis Labra Alterius pendula, Auriculas asini, aut denique Oculos præferat bovinos? Præsertim ubi sola contractior acies melius collimat metam, & minori palpebræ vis inest acutior videndi. Certè Polyphemi Oculus visioni ineptus potius se Speculum aliis intuentibus præberet, quo Argus seipsum contemplatus videret quantùm singuli Ipsius Oculi intra immane Alterius Lumen recepti toti Speculo prælucerent. Atqui vereor ne pro Oculis perorans ego vos perspicaces

ſpicaces nimiùm, vos nimium Argos inveniam (Auditores.) Expectare nolite ut quemadmodum facundior Mercurius Argum, ſic diſertus ego ſopiam Polyphemum, quem tamen eloquentiâ ſatis inſtructus Ulyſſes ſolo perforavit torre, cujus effoſſum lumen, tanquam Lucerna hæc Extincta, (quod fatum orationi meæ deprecor) fœtulentiùs expiravit.

Ex

Expectare jube.

NOvam vobis non expono crescendi methodum, quâ compendioso saltu devoretis iter, quâ votorum tædia & cruciatus arrepta antevertant fastigia, quâ excogitetis simul & fruamini, satisque ad dignitatem sit invenire quod placeat: sedatos volo animos, castigatos impetus, qui propositam Metæ spectantes gloriam, carceres, & primordia nòn indignentur, ut cunctantis fortunæ moras inter beneficia numeretis, & in aliquâ saltem fœlicitatis portione ponatis illius apicem nondum attigisse. Subita, & statim tota voluptas aut repentino incursu imparatum obruit animum, aut pernici avolans fugâ solam brevis præsentiæ tesseram relinquit dolorem: Habeant infantiam suam, & Cunas Gaudia nostra, nuces & crepundia ostendant, ut minutiis hisce prælibata, & prodroma, quasi in germine solatio percepta irritent ani-

animum, & dulci tormento amabiles excitent cruciatus. Ubi sine incremento nascuntur adulta, ubi matura erumpunt, ubi lenta non veniunt, sed præcipitia ingruunt, fulminis instar ipsâ celeritate consternunt. Ferulâ nuper exemptis, & à Ludi-Magistro adhuc rubentibus, serica non indulget Academia insignia: Ludibria essent non præmia, luxus potiùs quàm honestamenta, si in ipso ingressu vix dum compositis induenda permitterentur: Lucubrandi dies, evigilandæ noctes, ferenda multa, agenda plura, ut ægrè tandem rogare liceat; adepto siquidem honori pretium facit Mora, & difficultas. Nescit sua commendare beneficia, qui sine procœmio donat, qui supplicantem non patitur, quisestinâ liberalitate munus præcipitans secundas preces anticipat: Gratius est quod inter manus dantis diu hæsit, quod vix extorquetur, quod reluctanter contractâ demittit dextrâ tenax Patronus. Qui sine prævii examinis judicio inconsultè spargit, qui nullas facit roganti moras nisi dum donat, hoc facit ut prodigus potiùs audiat quam Liberalis: Flexo supplicantis genu indignum videtur quod non anxius collocat dominus, quod in transitu,

sine

sine curâ tanquam aliud agens incautè proji-
cit: Optimè dignitati suæ consulit Aula, u-
bi longum amplioris superbiæ panditur spe-
ctaculum, ubi preces tanquam tessera mili-
taris de aure ad aurem traduntur, ubi sæpe
numerò magni constat tandem negari, ubi do-
nare arcanum est, & grande mysterium. Se-
esto, facili benignitate primo rogatu monitu
tantùm annuat patronus: Humanitatem fatco
videmus obviam, at sedatum donandi judici-
um prorsus desideramus; Infirmæ roganti
fronti simul & necessitati probè consuluit,
solennem tamen beneficii molem, augustum
favoris pondus non intellexit.

Fidelia quippe & genuina magis ex arduis
gaudia: quæ oscitanti sese in sinum ingeri
importuna fœlicitas, familiari dignata hos-
pitio, elanguente ut plurimùm excipitur pe-
ctore, dum paulatim ex præsentiâ morosi
irrepat nausea, & delicatum fastidium. Di-
Amator, annon ardentiori deperis affectu, u-
bi oppositis foribus elusa sæpius frustratu
Cupido? Annon humanitatis partes inhos-
pitalis præstet repulsa, ubi hoc ipsum invi-
tat aliquando, Non admitti? Annon acriù
animum prædatur, quæ contemnit, quæ pre-
canti

cantis quæstus imperiosà aversatur protervià? Annon pares tendant illecebras, forma, & indignatio, fastus, & pulchritudo? Dic indulgens Puerpera, annon Infantem, inter Cunas & Crepundia avidius oscularis? Annon arctius amplecteris ubi in incude positus matura nondum attigit profectus incrementa? Cum adhuc nescis an, fatis ita volentibus, illæ sceptro superbiant manus? Cum adhuc nescis, an puerilis vitta in Tyaræ decus, & astringentis fasciæ sordes in laxioris purpuræ splendorem destinatâ transeant majestate? Dic, Amice, chariórne tibi Pilades tuus cum promissi fidem non coronat tempestivi reditûs fœliciras? Tunc opinor verè desideratur; defæcatus quippe piissimi pectoris affectus se ostendit, ubi urgent pericula, ubi dubium, & suspensum torquet amittendi metus. Agricolam intuemini, quàm finceras, quàm frequentes ejaculatur preces, cùm in fœlices sepulti seminis proventus propitium exoret Numen! Quàm veras effundit Lachrymas, cùm in sitientis soli refrigerium pluvium deposcit Jovem! Quàm inficta emittit suspiria cum leves imploret Zephyros, mollésque ventos! Quàm pronus incurvatur, cùm fœcunditate suâ oppressa

pressa seges, veneranti & Ipse similis gravatum inclinet caput! Tam pertinacem cultum miramini? Adhuc expectat Agricola, adhuc benignioris Cœli clementiam immatura Ceres desiderat: At ubi jam tutâ messe referta intumescunt horrea, ubi inimicam Nimborum non formidat rabiem, nec serenam Cæli sperat faciem; poscuntur Calices, pro lachrimis libantur vina, & anxii pectoris suspiriis lætioris culinæ succedunt fumi, eâdemque incurîa in proximum annum falcem simul seponit, & religionem, tanquam exoratum Numen cum votis indulsisset & impietatem. Habent hoc omnia beneficia, sperata pios, accepta profanos efficiunt; Unica scilicet ingratitudinis causa est obtinuisse. Otiatur Gula ubi statim videt quicquid vincendum est: Tum suas strenuè agit partes cum præliminaris antecœnii illecebris excitatur: pleno adblanditur gaudio illa solùm genialis Convivii pompa, quæ Comædiæ similis interstitiis suis lassatam revocat Voluptatem, quæ ex morâ, & cunctatione duraturam magis accersit lætitiam. Quæ Plebeiis, obviisque quotidie patescunt oculis, securo negligentes transimus pede, tanquam vix otiosos transversi luminis

rotatus

rotatus mereantur ista, quæ semper possint videri. Inde Persæ Regem suum majori pene quàm solem ipsum cultu, & stupore venerantur, quòd mysterii instar vulgaris oculi contemnat audaciam, quòd nunquam nisi tecto prodeat Vultu, & tunc etiam cum videndum se præbeat, cerni non possit. Inde Oraculum civitatis Jurisconsulti domicilium est, quòd affectata solitudne, secreta, & recessus, tanquam antra, & Cortinam captantem dominum frigescens ad limen Cliens sine morâ non adeat; quòd post longam frigidi Jovis patientiam Mercurium hunc nec gratis detur salutare. Optimè famæ suæ consulit, qui conatus reprimit, qui exantlatos sudores in publicum emanare prohibet, qui tanquam Decumanum aliquod limatioris ingenii Opus quotidiè præparans, Columnis minitatur semper futurus Lector: Adeò quod in fluminibus evenit, profundos ibi suspicamur Canales, ubi alti gurgitis periculum nullus profitetur strepitus: sic maximè Oratorium evadit aliquando tacere; multique eo solùm nomine grandis scientiæ opinionem lucrati sunt, quòd nihil unde innotescant præstiterint: Dum intumescunt Montes, dum parturiunt aliquod

ipsis simile magnùm & stupendum suspicamur (adeò miraculi specimen penè induit quod expectatur) partum tamen tanto undique hiatu captatum, risu & contemptu excipimus. At Ego, dum vos virium vestrarum famam apud alios retinere, domi meas (fateor quàm nullæ sint) ostendi, quas ut ampliori argumento ulteriùs non prodam, in posterum jubeo expectare.

Zaleucus,

Zaleucus, cùm Filio adultero unum eruit Oculum, sibi alterum, Legi suæ Non Satisfacit.

VEREOR, Auditores, nè teneris auribus paterna nimis adblandiatur mansuetudo, nè vel eodem æstimetis animo Damnandum mox Oratorem vestrum, (laturum utique de ipso Judice Judicium,) quo & patrem Absolvendum. Indulgendum est utcunque suas Genitori, vestras & vobis etiam Fibras, debuerat tamen, si non aliud, certè vel nimius æstuantium affectuum ardor petulantes Juvenis oculos abstuliſſe. De sacris adeò venerandisque descendunt Amor, Lenitasque primordiis, ut facinus arbitrentur, piâ licèt crudelitate, extirpandum. Severissima quidem Lex est, po-

test tamen enorme scelus inhibendo & Amoris aliquid præstare ipsissima severitas. Miserer equidem senectutis miserrimæ, blandirer senii calamitatibus, quòd grave foret Filium exoculâsse, nisi gravius audiret turpioris Impietatis feciſſe gratiam. Mollitie parentum quoddam gloriosius, altiúsque Zaleuco peragendum, nec proli suæ, suisque viscéribus flagitio patrocinandum tutelari. Meritò nimiùm de progenie suâ existimat, quem innatæ teneritudinis potentior Suada, quem secretioris virtutis illecebræ non intellecto súbjugant triumphò. Scelus quidem est odisse sobolem; Amor iste vel ipso majus Odio Scelus est. Quiesce paulisper paterni fervoris importune impetus: recedite Natura, Sanguis, Pietas, arescentibus exhaustarum reliquiis lachrymarum: vósque suaves Liberorum Affatus, querimoniæ, trepida suspiria, palpitantes anhelitus silete. Moderanti fasces, Magistratum obeunti paternus in Exilium mittitur animus. Oblivione sacrâ subeunte amica pereant Nomina propinquorum, nec in præsidium Culpæ Natura vocetur. Cæterum excogitavi, inquit, Quemadmodùm & Legi meæ satisfaciam, & Ci-

Civitati; unius pœnas in utrumque diffundam; Filium, Sanguinis, atque Animæ portionem, meo vulnere castigabo. Imò verò non sic Legi satisfacis, non civitati, sic illudis Ingenioso supplicii commento, ipsis etiam palpum obtrudens, totis licèt in spectaculum effusis, Locrensibus. Dum sententiam profers ambiguam, bifidámque, nec unam in unâ, patietur filius pœnam omninò colluforiam, asperiorem tantùm supplicii dimidiati veniam. Non hoc punire est, sed severiùs aliquantulùm Remittere, & expectantibus (qui charos suorum oculos olim extinctos vidêre) jus fásque parentibus, ipse pendulo suspensus æquilibrio, dubius an pater audires, an Civis. Jactare potes Populo, puniviſſe; Filio, te condonâſſe. Egregium tu quidem patriæ Majestatis officium præstas! Adeóne verò te sustines è sacrosancto proturbari Tribunali Lenocinantibus paternæ facilitatis illecebris? Strictiùs, acriúsque in delicta quasi Consanguinea animadvertendum. Agè, Pater, vocat te fama, increpa rumorem, & susurros Locrensium; depone, Zaleuce, depone privatum, teipsum exue; Filius ille, quia tuus est, non est Tuus, ipsi tibi non

præsidio, sed damno proximitas, rebûsque in diversa coactis, servandum probas Adulteri Lumen quòd non meruerit servari. Ambigamus exinde magis Filius, an pater Improbus; Improba sanè patris vel Pietas illa, quæ Locrensibus suis non impendet nocenti filii Lumina: Noli tamen, rogamus, tanto fræna furori remittere, ut teipsum luce viduares, nisi quæ sunt in filii mores jamdiu Libranda tela in tuam amentiam retorqueas. Nihil in patre cæcum volumus præter Affectum paternum. Quid juvat teipsum excæcâsse, Nisi tuus ille dolor succedaneus, vicarius sanguis, in ipsius tormenta cederet, & cruciatus? Percutiatur ideò natus: solennior mos est claudisse natorum Lumina malè feriata. Ausim dicere, temerata facies vel ex horrido speciosum assumet decorem, suis splendorem de tenebris mutuabitur. Qualis clementia est perituro parcere oculo, ut in Conclavi, & Gynecæo fusos tractantes videat, ad acûs remolliscat, & Calamistra. Et quid, precor, amplius admiserit, cùm vel Geminos nuper orbes hispidus superciliorum coronaverit arcus? sorticur & adhuc fidum satis nequitiarû Consilium, Igneâ fruitur solitarii Luminis

Indole in Antro ſuo vigiles peragentis turpiſſimi criminis excubias. En agilem uſque vigorem! En vegetam aciem! unámque ſublaſcivi oculi flammam funeſtiorem in vultu toto rutilantem ſimul, & procatricem, præludentem ſceleri, & perpetrantem, mortuas Hymenæi Faces accendentem pariter, ac penitiſſima cordis, medullarúmque ſecreta depopulantem! Ignes intueamini obliquato, & amatorio tremore circinantes, Imò in uno illo ocello, vel mille luxuriantur Adulteria. Dulcium credatis vel Thalamum amorum non alibi molliùs quàm ſub Nativâ unius palpebræ Cortinâ recumbentium. Sidera ſunt Oculi adeò verè Gemella, ut uno eruto, & Occidente, è Fratribus alter alterius vires colligat, gerátque Provinciam. Oculatum ideò, Pater, filium habes, ſed & Caligantem, cæcutientémque, & ſi non Caſſum Lumine, captum tamen, ideóque impingentem, quòd non viſu deſtituatur. Furorum fomite laborat, Oculo, non Itineris, ſed errorum Duce temerario, Omníque cæcitate moleſtiore. Adeò leve utique Lucis, & Diei damnum eſt, ut quotidiè patiamur, nobis inter Somnum, & Vigilias noſmet partientibus. Ipſæque

Temporum vices è suâ etiam Lege, luce solent alternatim viduari. Cœlorum fulgentium veneranda Facies tanquam laxiori nigræ Cæcitatis simulachro, stagnantibus Nebulis & umbrosâ involvitur opacitate. Adeò ex parte sui vel Cæcam esse naturam advertamus. Imò hoc unum restat tibi, infelix adhuc Juvenis, malè molestum, quòd nondum videre desisti, nondum obcæcatur inverecundus (pudet dicere) Zaleuci filius. Quid enim visurus es? Tuum in ore paterno vulnus, crimen tuum: stigmata visurus eò graviora, eò infami magis exarata charactere, quòd non alieno duntaxat, sed & tuo conspectui absque omni patebunt nisi nativo speculo. Ex hoc tempore quam innocuus potes paternum vultum interrogare. En omnia exiguunt non unum Juvenis, sed & alterum Oculum! Effodiatur ideò scelerum artifex ille, animique Leno, conscius adeò ut ægrè se sedibus retineat suis nictanti circumrotatus mobilitate. Eâdem exeat libido, quâ intraverit Januâ. Mollesces oculorum Cunæ, illáque ipsa, quibus Agitari solet Amor, incunabula in busta migrent, & sepulturam. Flammâ suâ liquefactum, suis tædis lustratum oculum liceat

Vestæ, pudicitiæ victimam. Quid si tristia cadentium lachrymarum fluenta, fœtus effusi cruoris Imbres cognata concomitentur lumina, Hâc tandem ratione purpuratæ genæ discant erubuisse? Et ut corruptela omnis per uda guttatim effluat stillicidia, Etflendus est & sodalis scelerum oculus. Suam licèt exinde amplectatur Juvenis, sed sub Nube, Deam; Animati Globi & altera etiam versanda plaga fideli Indagine. Hærentes in vacuo vindices manus non nisi cavos recessus, inanes sinus relinquant latebráſque, ut cùm vacuis mox orbibus lucidum Cœli Oculum lustrare conetur, perpetuis tenebris cooperta Facies Noctem experiatur, sibi velamen hactenus, & operculum, suisque demum non indignum Flagitiis.

Protinus ad censum; de moribus ultima fi
Quæstio.

NE mihi vitio vertatur (Auditores) si beneficia vestra viscata esse dixero, fortunæque irretientis non tam munera, quàm insidias. Haud Ostraciſmo digni, qui fictilibus usi sunt, sed argenteis. Cavete vobis, qui impalleſcitis Chartis, qui plus olei, quàm vini absumitis, qui adeò rimamini naturæ viscera, quasi Illi à secretis futuri. Cavete, inquam, nè Philosophorum Lapidē inveniſſe audiatis: neque enim virtutem ipsam aureo charactere insignitam patitur cæcutiens Quiritum metus. Rutilus auri splendor est, per quē tantæ indies, & tam occultæ pateſcunt machinationes. Scilicet jam tandem oculata est justitia, sed malè oculata, sed lippa; Corpora non sentit nisi aliquantulùm luminosa fuerint, & irradiantia. Nigrantes vitæ labes, caliginosā vitiorum sentinam nunquam cernit, nunquam animadvertit, nisi fortè candidi, fulvique metalli quasi illuminetur radiis, & fulgore.—Quātum quisque suæ nummorū servat in arca tantum

ſim intùs & perfidiæ recondit pectus. Febribus tutior eſt, & peſte, ut Pandoræ olim, quàm auro repleta pyxis; In illa aliquid ſpei ſupererat, In hac nil niſi metus, & deſperatio: ſinguli denarii novum cirmen objiciunt, novum cruciatum, ipſæque jam drachmæ Equites fiunt Aſiani. Quippe Romæ Domini tot ſeſtertia poſſidentes mendicantium ordini adſcribendos volunt, non Equeſtrium; atque ut omni quod verè Romanum ſapit planè Antipodes eſſe dignoſcantur, quò ditiores eò digniores judicant vinculis, Tulliano, Eculeo; neque jam amplius Cenſorium gradum aſcendit Cenſus, ſed furcam, & patibulum. Sic tria ſunt capitalia facinora, Nummi, Nummi, Nummi. Quot paſcit oves, quot poſſidet agri Jugera, nil plus interrogant Triumviri, & Decemviri. Harioli noſtri (utrum ab Hara, vel Ara dicti dubium eſt) non ex Avium volatu ſed pecorum, pecudúmque Gregibus vaticinantur. Ranarum viſcera non inſpiciunt ſed oves; harúmque non exta & tomacula, ſed vellera, & pinguedinem: Hoc unico á Magis & veneficis diſcrepantes, quòd hi plerúmque ab expanſa manu, Illi à diſtenta crumena divinationē faciunt; nempe hoc perpetuò in mandatis habent, parcite criminibus,

dicite

dicite de opibus. Aras fateor clamitant, sed fe-
cos petunt. Circumspicite Itaque Mercatores,
magis ac magis increscit tempestas, At quo-
sum vota nuncupatis? quem in finem Vene-
ad rerum vestrarū tutelam invocatis, & Nep-
tunum, cujus tridentem, credo, quia fuerit de-
auratus, immitior dudū absorpsit gurges? Pre-
ces nil juvant, aut lachrymæ; exonerate naves,
pretiosas illico projicite merces, Balæuæ Ro-
muli non ludunt vacuis cadis, respicient forsi-
hac tempestate crumenas: sic diripere, & di-
ripi sæculum vocatur. Homo homini Lupus,
homo homini ovis: omnes enim sunt vel lupi
qui lacerant, vel Oves, quæ lacerantur. Jovis
fulmen proceras tantum deturbat arbores, in-
tactis interim noxiis, & humi serpentibus tri-
bulis obtortis, & vilioribus arbustis: Illius ful-
gur vaginæ parcens gladium soluit, & quicquid
invenit metalli. Circumspicite, moneo, Fœne-
ratores, & saluti vestræ cum dispendio Rerum
consulite, (nisi forsitan cum Rebus malletis in-
terire) quisquis pecuniarum vascula habet recō-
dita sanis reus ut cū Palamede peragatur pro-
ditæ patriæ conscius. Thesauros vestros car-
nes invenietis, aut restem; & licet longo labore
cumulati fuerint, subitum tamen sunt illaturi
exitium;

ficium; siquidem plures congesta pecunia strangulat.

Quo fata loco possint excludi? *Aut ubi mors non est, si juguletis opes?* Frustra sepeliuntur gemmæ, frustra ad viscera terræ secundò demittuntur aurum & argentum. Cacodæmones circumforanei non possunt non odorari illa, quorum principium seminale est sulphureum. O paupertatis quàm ignotum bonum! Cum classicum canit, scit se non peti: cum citantur nocentes, scit se non accersi. Si quis libertate fruatur, & placidâ quiete, aut pauper sit oportet, aut pauperi similis. Istiusmodi Animalculis faciliores sunt Divi Capitolini, Libũ immolari non exigunt, nempe solis gaudent Hecatombis. Adeò ut si vivis iterum redderetur *Curius*, non ut exemplum temperantiæ viveret, sed philautiæ, victurámque per sæcula parsimoniam iterum exerceret quoniam amaret vitam, non quòd nausearet monetam. *Fabritius* oblatas opes non respueret tantùm, sed quasi oblato *Medusæ* capite perterritus, rejiceret. Turba Remi ad felicem, divitémque concurrit, quemadmodũ Ferarum Agmina ad lacum, ut turbent scilicet, & exhaurianc. malunt divites esse, quàm divitibus imperare. Et sanè

non

dicite de opibus. Aras fateor clamitant, sed f
cos petunt. Circumspicite Itaque Mercatore
magis ac magis increscit tempestas, At quo
sum vota nuncupatis? quem in finem Vene
ad rerum vestrarū tutelam invocatis, & Nep
tunum, cujus tridentem, credo, quia fuerit de
auratus, immitior dudū absorpsit gurges? Pre
ces nil juvant, aut lachrymæ; exonerate nave
pretiosas illico projicite merces, Balænæ Ro
muli non ludunt vacuis cadis, respicient for
hac tempestate crumenas: sic diripere, & d
ripi sæculum vocatur. Homo homini Lupu
homo homini ovis: omnes enim sunt vel lop
qui lacerant, vel Oves, quæ lacerantur. Jov
fulmen proceras tantum deturbat arbores, in
tactis interim noxiis, & humi serpentibus tri
bulis obtortis, & vihoribus arbustis: Illius ful
gur vaginæ parcens gladium soluit, & quicqui
invenit metalli. Circumspicite, moneo, Fœne
ratores, & saluti vestræ cum dispendio Rerum
consulite, (nisi forsitan cum Rebus malletis in
terire) quisquis pecuniarum vascula habet recō
dita sanis reus ut cū Palamede peragatur pro
ditæ patriæ conscius. Thesauros vestros carbo
nes invenietis, aut restem, & licet longo labore
cumulati fuerint, subitum tamen sunt illatur

exitium;

cultium; siquidem plures congesta pecunia strangulat.

Quo facta loco possint excludi? *Aut ubi mors non est si juguletis opes?* Frustra sepeliuntur gemmæ, frustra ad viscera terræ secundò demittuntur aurum & argentum. Cacodæmones circumforanei non possunt non odorari illa, quorum principium seminale est sulphureum. O paupertatis quàm ignotum bonum! Cum classicum canit, scit se non peti: cum citantur nocentes, scit se non accersi. Si quis libertate fruatur, & placidâ quiete, aut pauper sit oportet, aut pauperi similis. Istiusmodi Animalculis faciliores sunt Divi Capitolini, Libũ immolari non exigunt, nempe solis gaudent Hecatombis. Adeò ut si vivis iterum redderetur *Curius*, non ut exemplum temperantiæ viveret, sed philautiæ, victurámque per fascula parsimoniam iterum exerceret quoniam amaret vitam, non quòd nausearet monetam. *Fabritius* oblatas opes non respueret tantùm, sed quasi oblato *Medusæ* capite perterritus, rejiceret. Turba Remi ad felicem, divitémque concurrit, quemadmodũ Ferarum Agmina ad lacum, ut turbent scilicet, & exhauriant. malunt divites esse, quàm divitibus imperare. Et sanè

non

non Injuriâ: Quisquámne sanæ mentis compos miratur, si ut optimo velceretur gramine, si ut fertilioribus luxuriaret pratis, obstante undique proculcatet sepes & terminos ferociens equus? Hiscit nemo cum pinguiorem bovem ad macellum tradi intueatur; licet opinè saginatum Animal semper sub cultro videt, licet denique Pomarium, quo feracius, eo sæpiùs amputatum cernit, & fructum unà cum ramis asperis, & furtivis manibus excerptum, dilaceratúmque. Sic enim & nutrimenti pecorum est, sic fertilitatis arbor. Fœcunda jugera continuò terunt rastra, & aratra lacerant. Quàm omnibus vulnerantur telis exuberantes forte Aurifodinâ glebæ? & quasi maligna, vocant, febre laborarent, totis venis quodammodò phlebotomiam patiuntur. Adeò nihil pulchrum in tuto est. Nemo Bonus felix; nedum aureis metris, argenteæ nedum ignoscit eloquentiæ. Animos tamen attollite, licet depresso capite, licet inclinata vertice, animos tamen attollite. Datur ad philosophiam, imò nostra Philosophiâ sine viatico pervenire, Jucundiora tempora pauperes habebimus, & cotem ipsis Centumviris vacui cantabimus.

Par

Puer Lacedæmonius nondum ex lege vocatus ad Pugnam, periclitante Patriâ, in Hostes irruit; Vicit, ad mortem damnatus defenditur.

MIlitem contemplamini (Judices) omnium, quos unquam Victoria coronavit, Miserrimum, at illorum, quos miseros virtus fecit Innocentissimum: Nunquam fui liberioris spiritus, meique Dominus magis, quàm cùm Pugnarem, nec unquam tam miserè mancipatus (vitæ meæ, vel libertatis parum victor) quàm cùm vicissem. In hac tamen utramque sortem excogitantis in me fortunæ violentiâ, relicto Hostium terrore, non majorem metum exciisse animo putetis Præsentiam vestram, aut me genibus nixum in singultus pueriles, lachrimasq; miserandas facilem, & procivem fore, quem tam feliciter belli furor pertransivit. Facinus sit Candorem vestrum Hostibus meis terriorem expectare, aut crudeliorem pugnam cum moribus esse domesticis quàm cum rabie Tumultuantium. Objicitis mihi indubitatas normas, vindicesque Patriæ nostræ antiquas leges, quasi æternum hoc lex eadem non prius assequendum mandaverat,

Reipub: Benefacere: frustra consulimus legum Tarditatem, ubi & vos Ipsi fatemini acceleranda fuisse Remedia, ubi agilis noster, nec tamen inconsultus animus moram æquè dedignatur, ac Imminentem Ruinam: nec multùm interest æstuanti militi, Hostibus, an lege sit vocatus, si superaverit. Proh excors, & ignava lex, quæ mortem pugnanti statuit, qui non potuit non Pugnare! Vincenti, qui nec non pugnando Vincere. At Pereundum quòd adeò pusillæ ætatis Puer adhuc sim: Eadem certè lex, quæ Pueros jubet occidi, mandat ut Protegantur fortes, & si virium mearum dubii hæreatis, perpendite paulisper novissimam victoriam, militésque omnes legibus, & Gravitate vestrâ ad pugnam designatos, nec quenquam credo vel virorum vestrorum altiùs potuisse assurgere, quàm Pugnare, & Vincere. Si Puer sim, quare non peto ut Temerarium, inconsultum putetis, nisi & celerior Victoria par vestrûm fuerit Consiliis? non oro ut afflictum, miserúmque existimetis, nisi & probaverim memet feliciorem Vitem amissurum, quàm Patriam, Patriam istam, (audacter, & ut Militem decet, loquor) quam vos hisce vestris sententiis penitus eversuros video. Quò

enim

enim dubitet quàm tenui affectu Reip: defendere voluerint, qui mihi moriendum dicunt quòd defendi, etiam cùm victor evasi. Sed quod altius imis hæret visceribus meis, puer usque appellor? Interrogetis obsecro Hostes meos (quos non puto Crepundiis debellatos) quantus pugnando vir sim, qui vulnera toties mea non sine Victoria dispendio senserint ferendo. Testor tot Bellorum animas hâc manu subitò consternatas, testor Captivos Meos, Vosque astantium quamplurimos oculis salvos, vobisque pro Patriâ pugnantes, quanta Ipse fecerim unicus, quæ factum Puero vel spectanti meuterent, & hæc omnia Puero duntaxat peracta creditis? Tanta hercle

Non potuit Tenui Præda sub Hoste mori.

Juvenis, Adultus, Vir, quàm ista vacua, & ignava nomina, nisi illorum, qui tot annos strenuè fortassis perdiderunt? quales, si me non fallat militandi peritia, Ipse novissimo bello fugaverim? & Puer unicus ob corporis exiguam molem nondum ad Arma vocatus, potuit tot adultis, tot viris (quos lex ipsa Milites sanxiverat) fortiorem se præstitisse? procul hoc esto à Lacedæmonis opprobrium, ut vestris cum non minor militibus dimicaverim,

Me Puerum nominaretis. Quis, precor, noverit Puerorum ardor disparsas hinc inde Phalanges tam inconsultò resarcire? quis exilis furor obrutas, & eversas turmas tam facilè redintegrare potuerit? Scitote, Judices, quicquid facimus, quicquid in pugnâ patimur, Virorum esse. Sed si impendentem Patriæ ruinam seriò perpendatis, (hoc enim non parùm mihi defensionis spondet futurum) fateamini ad tantam perniciem pulsandam nunquam magis Cohorte etiam puerorum opus fuisse. Ingruerunt rapidè Armorum densatæ acies, ipsáque Patria diu periclitando lassata, penè ultimò anhelavit: Et quis hostium non in vos ipsos nunc pariter desæviret, si probè læsam Tribunalis hujus Majestatem non Ipse vindicando parem? Quis decertantium hanc ipsam sententiam in me æquitate plus nimiâ prolatam, in me, inquam, per quem vos usq; Judices mansuri estis, non retorqueret in unumquemque vestrum? Miserum me, qui hæc ora Mei periculo defendi, quæ Me omnium primum facinorosorum morte mulctandum proferunt! Sin hoc ipsum levius quoddam fato, vestrisque Tormentis minor fuit Pugnandi audacia, indagare liceat quid ante tam perdite

dicè, tam flagitiosè, tam impiè patraverim, ut nunc mihi pereundum foret quod Patriæ Benefecerim? Revertimini, Judices, in Pueritiam vestram tanto Candore, & simplicitate transactam; vel si quid propiùs velitis, consulite hanc ipsam vestrum omnium seram ætatem, in Puerorum spero innocentiam jamjam redituram. Scitis Pueros, quanticunque sint, ad simplices, & parum deviantes impetus nimis angustos quidem ut digna morte molirentur. Quid igitur feci, quid commisi, præterquam quòd nondum Adultus, nondum sat Malus vixerim, & non eò Periculi ventum erat, ut ad Rempub: restituendam Milites impudicos & nefandos fuisse oportuerit? Me quondam gymnasio strenuè certantem Coronâ, memini, donaverunt, & hoc puto meæ jam vertunt ambitioni quòd hujus victoriæ vaticinium, Coronam acceperim. At quò precor tendunt Præmia vestra nisi me fortiter Domi pugnantem in altiora eveherent? quid superest victis omnibus gymnasio adolescentulis, quàm ut viribus meis pares in Hostes irruerem? nec minora credite quenquam potuisse vestris pridem manibus Coronatum. Quid igitur subtiles estis in deprehendendo

scelere, cùm vos ipsi rei sitis in admittendo? Esto tamen, tota, siqua sit, in me Unicum transferatur Vincendi Macula, Rubor omnis genas tantùm nostras, non olim ad Hostium globos, minùs ad Judicia vestra pallescentes, diffundat; nolo Participem Pœnæ meæ, quem non Culpâ sors priùs indigitaverat æqualem. Si hoc Crimen judicetis quòd Puer fuerim, Moriar, nè redeunte exercitu hoc illud denuò facerem victurus; semper enim Patriam vel quâvis ætate defendendam duxi. Si quòd Pugnaverim scelus audiat, occidar, ut sic fortior Reus sim quàm cum Absolutus: Sin denique facinus sit quòd Victor evaserim, adferte Tormenta vestra, dulcissima Victoris Præmia, ut qui sacrata Jura, legésque furentium faucibus erepras Pugnando stabiliverim, æquum censeam ut iisdem vel Moriendo satisfacerem.

Nolo

Nolo inter convivia philosophari.

MIRARI satis non possum quid in mentem venerit Adversario, quòd divinam Philosophiam tantilli faciat, ut cœlo natam in culinas, popinásque, inter pocula, & patellas relegari velit, in cœnæ suæ partem physicam, & metaphysicam habiturus. Egregiè sanè tam diu in Aulâ hac, quasi in arena philosophicâ desudavimus, si tandem in dimensa transeat ipsa disputatio. Ponatur in patinis cœna, singuli Aristotelis tomi pro diversis Ovium & Boum artubus ministrentur, commentarii condimenta sint; discumbas precor, quin comedas: placet Armus, Tibia, Pectus? en tibi opiparè parata omnia, famem ex tuo Stagyrita, si poteris, pellas. Ego interim obnixè peto ut aliquid mihi de naturæ delicijs carne, pisce, aut fructibus dari possit. Hæc comedo, digeróque: posce tibi aliquid, per me licet, de Tauro cœlesti, ego portionem ex

mullo isto; inquiras interim num pisces isti zodiaci mulli fuerint, aut salmones, in viâ lacteâ natent necne: Dum hæc cogitas, Genio meo, & mihi indulgeo. Satis Arithmeticæ consultum puto, si vel digitorum ope numerare possim

Nævia sex cyathis, septem Justina bibatur:

néque abundè in historiâ animalium versatum credo, si noverim quænam elegantiùs sapiant feræ, seu elixatæ, aut assatæ placere soleant. Peritus ille Geometer, qui stomachi sui mensuram deprehendat, poculique magnitudinem uno possit haustu commensurare. Anatomicus optimus: qui Gallinam, & Perdicem artificiosè possit discindere, quique saporis melioris portiunculas, non qui venas, & arterias, rimari noverit. Musicam ex omnibus quidem artibus ad mensam libentiùs admitto, sed illam levem, & aeream, quæ ad risus, jocósque invitat, non ad lachrymas. Abeat lugubre Barbiton ad fenestras Amasiæ fastidiosæ, querulas notas effundere idoneum. Adsit mihi fidicula, lætiúsque sonans fistula. Dum patinis intentus, non ex istis sum, qui garrulâ prurientes loquacitate, liberum epularum conturbant genium; quicquid à convivis dici-

dicitur negant, rident, contra disputant, producunt dilemmata, sorites, & nescio quæ logices portenta. Ex quadrà, & orbe, circuli quadraturam probare conantur, citant Aristotelem, refutant Platonem, hæc omnia, plurimáque alia magis absurda inter convivandum recitantes, cibis, majorem convivis afferunt nauseam. Rombus si in mensa sit, statim de Rhomboide, & Rhombo disserunt. Arripiunt in manus lucernam? quomodo lux per medium diffundatur inquirunt, utrum in instanti ut ut pereat? & tenebricoso discursu lucis ipsæ noctem inducunt, totamq; cœnam horrendis spectris Generis, Speciei, Formæ, Materiæ, & sexcentis ad terrorem quasi efformatis terminis adimplent: hoc sibi satis gloriæ esse putantes, si ex omnibus plurimum, intempestivè licet, & inconditè, sine sale, sine sapore effutiisse.

Abeant jam Bibliothecæ, diruendæ inutiles scholæ, & in culinam secedendum: Cœnæ nidorem percipere majus mysterium illis videtur, quàm sub bicipite somniasse Parnasso. Sed altiùs ista (bonâ vestrâ cum veniâ) repetamus. Cujus sectæ sunt isti mensales, & ventricosi philosophi? Peripatetici esse non

possunt;

possunt; hi in τῷ περιπάτῳ ambulant, non in cœnaculo discumbunt: sunt ne ex Stoicorum familia? Illi olera volunt non convivia. Cynici tandem opportuni admodùm cœnâ jam finitâ convivæ futuri sunt, ut ossa inter canes sibi familiares corrodant, Epicuri de grege porci? Illius Asseclæ fortasse esse possint, sed Illum non tam inter epulas philosophari dicas, quàm epulas esse philosophiam. Dum Aristippus quasi ex Tripode, & delitiarum Arbiter Petronius, oracula propinant. Auditores sunt palatum, guttur, Æsophagus, & quasi ex superiori subsellio, Magister Artis, Ingeniique largitor, venter: Sed quid Auditores commemoro? cum neque venter, neque alia edendi instrumenta aures habeant. Sed sectam agnoscimus. pro comperto est eos medicinæ nuncium remittere, quæ distinctim officia Sensûs & Intellectus præstari velit. Quis sine salutis dispendio corpus simul pascere poterit & Intellectum, eodem tempore ex Castaliis fontibus, & Bacchi doliis propinare? Tempestivè admodùm Intelligentias divinâ philosophiâ imitari conamur, quando cum ferarum vilissimis ventrem farcimus. Inter putrescentes, nauseámque promoventes ollas accuratissimè

tantùm

tantùm de nauseâ, & putredine differemus. Delphinum in sylvis Appingunt, aprúmque mediis ludentem fluctibus; homines Dædaleâ arte volantes, aves in terra serpentes: Invertunt naturæ ordines, gulam, & Intellectum unâ reponunt Sede, capútque in stomachum detrudunt.

Sed nè in Adversarii castra transiisse videar, Ille in cœna disputet, Ego non sine fastidio ei, cœna longiùs perorem. Nil tamen est, Auditores, de assensu vestro quòd dubitem, cum apud Peripateticos verba faciam, non Deipnosophistas.

Vale

Volo inter convivandum philosophari.

VTINAM & is essem, qui argumenta huc probè contorta proferre possim; Non Judicibus caret, nec loco, nec tempore Philosophia, in Oratore tantùm defectus. Nec impediunt lances, patinæque non calices, mensæve, quin hæc ipsa inter cibaria, & edulia philosophemur. Nomina, & voces non pendent philosophi, nec interest scriniumne an abacus, mappa sit ubique an scheda. Si desit bibliotheca, philosophandi ansam præbebit culina. Displicet, fateor, istis, qui convivium ita mutant in forum ut in verbis tantùm morentur, nec tam verum explicari studeant quàm altercari; qui ex diverticulis & anfractibus summam percipiunt voluptatem, in plano dumeta facientes, & ubi patet via, involucra quærentes. Horum vel seria pro ludibrio habenda sunt; at Philosophorum vel

joci

joci, & otia grande semper aliquid & divinum sapiunt. Idem est his cœnare, ac legere, nec verisimile est ut qui studiis pœnè corpus excusserint tantùm essent voluptatibus absorpti ut obrutescerent. Cùm majores acquirat, b corpus vires, dominiúmque augeant affectus, nunc maximè fert suppetias philosophiæ Ebullit hic sanguis? in iram, odiúmve, luxum, ingluviémque acriores involamus? in promptu sit philosophia;

Illa regit dictis animos, & pectora mulcet.

Præsens inter convivandum Cato tantam incutiet reverentiam ut vel mutus poterit à luxu coercere. Nec opus est ut adferantur scripta, Convivii pars non sunt volumina, ut non saturat appositus Plato, ita nec cœnæ est supellex. Pro codice erit quodvis ferculum, libros habebimus, quos devoremus, & à gula hauriamus ingenium. Ponantur Ostrea, humanam ex his conditionem indigitant philosophi. Nunc bovilla, nunc agninâ vescimur carne; istinc patientiam amplectimur, hinc innocentiam. Quid si ignivomos Colchi tauros, aureúmque vellus, quid si Europæ armentum, & Admeti greges his inferamus? Hinc Regi superstim deberi victimas innotescat, illinc

Reginæ

Reginæ Inferorum. Nec [illegible] erit de variis diversorum nutritione differere: Non tantùm corpus pascunt philosophi, nec ut accrescat moles edocent, sed ut Animus efflorescat scientiis. Hæc si desint, tantùm cum terra exhalationes ingurgitamus, vaporésque haurimus.

Pietatem fas est intueri & comitatem epposititis Turture, & Ciconia. Non mihi experior longævam, & brevem vitæ summam, cùm passerem vix bimestrem, aut annosum comedam cervum, quàm cum elucubrata de his perlegantur Aristotelis opera. Ibi hæc audio tantùm, in Illis experior, quæ hic audiveram, nec alicubi extremi spiritus recordatio, aut mortis contemptus strictiùs urgetur quàm in Oloris, & galli commessatione Alexandri fortitudo, aut Catonis vigilantia haud plenius ad vivum exprimitur in Scriptoribus, quàm in hujus appositione. Verùm non aliter hæc cœnas fercula quàm rapax vultur, quàm Asinus paleam, gramenve, isthæc nisi edoceat philosophia. Nihil interest tu herbam comedas an Bos, si edatur tantùm. Denique in quaslibet herbas Ipse non intelligas. Nec refert tu sis an lupus ovis heluo, si præter carnem in hac nihil sentias. Apponatur

denique

denique caseus, crassum ex sale, lacteque coagulatum corpus; in isthoc ficci & calidi, in hoc humidi, ac frigidi notiones ad unguem callere licet: suggerunt item Elementorum qualitates, nostramque ex Istorum farragine compagem: unà innuunt ad amicitiam requiri discordiam, & ut priùs discrepent, quæ ad unionem fiant idonea. Præterea in liquoribus ipsa Elementa propinamus. Ex hoc pocalo de Igne, ex isto de Aere exorini potest Problema. Alterum viscosam habens illuviem, crudámque frigiditatem, terram, aquámque continere videatur. Nec nucibus deest quid morale, quia sine labore non sunt gustandæ.

Plurima insunt pani mysteria, nec inter favos edendum de benè compositâ republicâ incongrua erit dissertatio, ut iridem recta fercolorum digestio Civium ordines quodammodo delineet. Porrum, & cœpe Ægyptiorum nugas, poma Hesperidum memorant fabulam, nec enim in his nihil Philosophiæ. Quin imò ablatis cupediis hæc non auferuntur, aut cum cœna desinit. Animæ pabulum ulteriùs vim exerit quàm corporis, & vel in Sportula ferculum reperias: Cùm rudes offas & mutilata conspicimus frusta, antiquum re-

petimus

petimus Chaos, mundi primordia, ſpecioſaq-
que ex tali confuſione Univerſi machin-
Cum itidem adeò incompoſitam animav-
tamus mixturam, ubi una jacent Rhom-
fragmenta, & Gobionis, nec meliori Aper lo-
co quàm caules; occurrit horum diſſolutio,
& infelix omnium in urna adæquatio, ubi A-
chilles, & Therſites; Cæſar, & Verna Æ-
ptius non diſtinguantur Cineribus. Si tam
deſint lautitiæ, (rarò enim ita epulantur Pi-
loſophi) Illis in Ferinam ſufficiunt radices,
Pavonis vice Lactucæ: Dein Curii, & Py-
thagoræ fiat mentio, in his plenius dabi-
Convivium, dum connexas in illo virtutes,
Hoc ſcientiam obſtupeſco, aut ſi tam ſublim-
capere non poſſum, in hoc unico ſaltem er
Pythagoræ diſcipulus, exhinc diſcam tacere.

Nol

Nolo hoc officiosus ames.

ELABORATO, & supplici præmio, submissis verborum lenociniis, ter hujus deosculatus dextram, ter Illi flexo poplite, & petita septies humiliter singulorum gratia ut perorem nè expectetis. Nollem sanè sic amari ut molestus sim, Imò & neglectum malo vestrum, quàm ut tali pompa, tantis circumstantiis faveatis: Sic Impositionis, & supplicii instar cogitur benevolentia, & qui duci solent affectus, coercentur. Cui non odio est indefatigata Clientis importunitas, á qua nec lectus protegit, nec mensa, nedum forum, aut ipsæ Deorum Immortalium aræ tutum servant. Ad Sacra itur; religiosus est: Magistratu fungeris; in se suscipit onus: In foro res agitur; Juri studet: si in Circensibus; à religione pariter, & negotiis vacat in his totus solvitur. Ingruunt tenebræ, & dormitum abitur, serus licet deserat,

matutinum portat Ineptus Ave, Patroni somnos rumpens, & suos, solicitus nè

——Tota Salutatrix jam turba peregerit,

& Ipse ultimus honoratum deosculetur limen, ubi si exclusus fuerit, antè fores præstolatur; sique in Trivium eundum sit, accedit ille lateri proximus, officiosa auribus verba instillat, Ille solúsque vultus occupat. Cum nuncio opus est, currit, cum domum itur, deducit. Tantine cujusvis officiosa sedulitas, ut eâ crucier, aut pertinax istius sodalitium meo præferam secessui? Diligentiam æstimabo, quæ Cupidinis instar spiculi amorem non facit nisi vulnerando, nec affectum ostendit nisi ut gravius torqueat? Matutinus salutat, & me altum dormientem importunus excitat; requiémne meam mihi an istius salutationem dulciorem censeam? Certè hoc saltem tempore omitteret, cum somno sepultus nihil mali in illum cogito, nec importunitati dirâ imprecor. Una pascimur; mihi mullus, illi Caules, aut cicer in patinis: mihi Massicum, illi vappa in cyathis; nec his solis ipse frui contentus, nobis etiam fur imponit fercu-

la, & ex amore venenat. Siccine humaniter agit, ut amentem reddat, dum epulas cogit relinquere ut sportulâ vescar, stomachúmque excruciem, ut illi placeam? diligere non hoc dicam, sed in affectus grassari, & exhaurit potius viscera quàm amorem inde ducit. Fixus latevi adhærit cornes, domi solitudinem, foris negotia, in templis religionem impedit. Nihil hîc meditari possum, nihil illic curare, nihil istac deos rogare, nisi ut ab illo liberer. Et istum amicum existimabo, qui memet mihi, rebus, & Diis immortalibus surripit? An aliquantulo melior est mihi somnus quòd interdormiendum harmoniam sterrere officiosus jurat Olicus? aut si labascant gressus, nè lædar servat, quòd Iste agiliter me Gelpitare proclamat. Crebras in cute pustulas affirmat iste stellas, mecúmque cœlos circumferi pronunciat.

Non tamen hoc morbi violentiam inde orientem vel paxillùm levat. Dum quod Ille gloriam, & pulchritudinem subdolè nuncupat, Ipse illuviem, & deformitatem sentio, mortísque indicium experior, quòd ille divinitatis signum susurrat. Oderunt etiam immodestos & Superi cultores, nec officii

nimium præstare religio est sed impudentia. Si farre pacandi sint, aut micâ Lares, largam Bidentum cædem tentare, aut sumptuosam immolare hostiam scelus est: Cum Jovi mactandus est Taurus, Hecatombam non offeremus; nec enim esset hæc victima, sed exprobratio, & aversos potiùs irritaret deos quàm molliret, dum Jovem aut paupertatis arguimus, aut ignorantiæ, locupletius postulato sacrum, aut meliùs quam præcepit facientes. Da mihi cum vocatus sit officiosum, & cum jussus fuerit munus præstantem. Non qui plura requisitis profitetur, sed qui nuda amicitiæ debita exequitur, verè diligit; nec enim flammas nutriunt superflua sed opprimunt. Quoties repetitum Ave, ingeminatum *Sophos* audivit *Sejanus?* Misit Hic aurum, Ille Ebur; Ille Tyri, Hic Corinthi Spolia. Alterum aspexit; Magnus, felix Ille: Alterum nutu dignatus est; felicior Ille: Tertium allocutus est, ter & amplius beatus Ille: Cœlo autem donari visus est, cui proximè permissum est accedere. Erigit ergo alter statuas, alter aras divino, immortali Domino, Deóque Sejano. Cum verò

—Grandis Epistola venit à Capreis,

ubi

ubi Dominus, Deúsque? ubi statuæ, & Aræ? voluntarii excessus officii in furorem ultra hostilem convertitur, & ad *Gemonias* jam sola est acclamatio. Quid agitis importuni cives? Ideóne tam diligenter observastis ut violentiùs puniretis? Nullos hic ex inimicis invenio, vos tantùm hæc agitat rabies, qui sub nutu ejus crevistis. Ita suspicandus est iste amor, qui scorti instar se prostituit, qui injussus provocat. Istud pariter & meretricium habet, decipere. Fixus autem & certus Ille est, qui sobrius, & modestus, qui non se intrudit, sed quæritur, & quod necessariò tantùm amicitiam spectat, illud agit. Qui verò superfluis se exercet, molestus est, & ita debitum conatur officium fugere, aliud agens. Qui profusis verborum lenociniis utitur, instar sonos edentium se vacuum intus esse ostendit, & nihil agit. Ut verum itaque amandi discam modum, quæ ad Actus, importunos & officiosos vitabo; quod ad verba spectat, Tacebo.

Ego ducere Paulam Nolo, Anus est, vellem si magis esset Anus.

NON hilares vultus ambio, Academici, non frontes vestras in serenitatem exporrectas efflagito, ut aliquid saltem instar argumenti Rugosum occurrat. Pudet enim me Senatus sine Calvitie, quorum vultus candidiores nondum senilis ruga decoravit, nec Morosior Barba vel Judices asseruit. Quicquid mihi impensius arriserit, Larvæ instar, suas ipso ex horrore sortitur delicias, nostrámque Venerem non nisi ex nœvis agnoscam, & Labeculis. Dicite enim num pulchellæ Auris anfractuosas januas, num breve caput, & arduam cervicem Criticè venarer, quasi Equos, aut Jumenta mercaturus. Nundinas potius celebrarem, quàm Hymenæa.

næa. Qui corporis externam solùm compagem, & lacteam membrorum seriem obstupescit, Geometræ instar structuram umbrâ metitur, nec fœminam ambit, sed Idolum, & tantùm animatam procatur Cerussam. Hæc phaleras fateor, non illecebras, quæ Ardorem fortasse extimulent, nunquam Affectum. Sic Imagines, & Toreumata petas sponsalia, nisi solidioris quòd essent, & magis duraturæ venustatis. Sed eheu brevioris ævi foves delicias: Quæ Te dudum Tibi surripuit, quæ totas spirat amorem, spirabit & cœnum. Liliis Nives succedent, totúsque genarum decor spoliorum ansa tantùm facilior efflorescet. Immo virescentem ipsam (cujus jam loquacis symmetriæ jactas elegantiam) Anum ducis futuram, & tantùm sub Helenæ Labris Hecubam deoscularis. Quanto securius ætatem firmatam sollicites, & positam ultro Annorum injurias, adeò omnes æquiore patimur animo vultûs deformitatem, quàm ruinam. Finge tamen hoc Rosarum perpetuum ver, tuam finge inconcussæ Pulchritudinis Ideam, non istam pulchritudinis gratiam, non delicatos vel oculorum rotatus indulgeat, nisi imputandos, & ultra Cæsaris suam etiam effi-

giem in dote annumeret. Tu delicatiora tantùm passurus es fastidia, Imperitet forsan ut virago: At (inquis) succo, & sanguine fœcunda est; proh facilem dementiam! Quorsum vegetiorem procaris, nisi ut Nocturnæ Quieti minùs indulgeas, & inter quiescendum etiam novus superfit labor, garrulo insomnis adhuc Uxoris Alloquio, & Blanditiis auscultare. Post duram usque servitutem insolentior domina Thalamo accedet tantùm elegantius tormentum, Solíque instar planetæ amabili aspectu, sed conjunctione maligni, & feralis influxûs.

Quæ nostros provocet amplexus, mihi annosiora circumdet brachia, cui magis quàm speculum prospiciendus succurrat maritus, & instar vennstatis succedat viro placere, Quæ lascivientes castiget Oculos annorum verecundia, Quam Priamus Nutricem, aut Ipse saltem sine injuria Aviam compellarem, ut dulci aliquoties elusus delirio flexo potius genu, quàm Amplexu venerabundus excipiam. At exarescentis torvum objicis supercilium, frontem caperatam; mihi certè securiùs intuenti nihil exarata facies subjiciat, nisi totidem Jætioris vultûs Gelasinos, exultantis Natu-

tæ ludicra potiùs quàm labeculas. Nihil moror semesas genas, vel pro vultu pumicem habeat, si Diis placet, faciem vel Apum luvis cavernosam magis, dum & apum exprimat industriam, Anxia Mater familias. Nudatam ingeris frontem, tres, quatuórve tantùm capillos, & frugi Calvitiem? Nulla jam synodus advocanda ad appositè dirigendam crinium seriem: A nostrâ absint Paulâ elaborati isti apparatus, nec prodeat tanquam machina, aut spectaculum, nisi tantùm Reverentiæ, nullam sollicitè disponat compagem, nisi affectuum, nec aliud consulat speculum præterquam nativum illud conscientiæ. Ineptè desiderata dentium septa commemores. Sinè vocum Instrumentis satis novit rixari fœmina; susurros edat, non loquelam, & blandientis instar columbæ jucundiùs tantùm immurmuret. Nulla mihi fastidia incutiant attrita, & exarescentia labiorum mella, non oscula expecto, sed Oracula, nec oris Blanditias, sed vaticinia. Adeò nihil vanum, & Thusco indignum libello ab ore dimittit edentulo. Ætate vincat cornicem, si modo cornicis edat præsagia, & digna videatur, quæ à

Deorum

Deorum astet secretis. Nec pessimè, credo, nostra audiant Hymenæa, ubi Delphos spirant, & sacratior Mysta conjugem tradat tanquam verendum Sybillæ Genium, non lecto, sed Arâ excipiendam. Hinc tanti ducimus vetustatis prærogativam, ut nec Truncis sine cultu ingruat. Hinc exesi stipites, aut annosa Dodonæ Quercus abierunt in mysteria Religionis, & in Sylvis ultra Faunos, Dryadasque vel arbores Numen invenerunt. Hinc est quòd vos etiam oculo adeò devorantes deficientis paginæ fragmina, & mutilos vocabulorum vultus perlustratis, quæ monumenta evadunt tantùm ob interrupti sensus Deliquia, & Amœnitates audiunt quòd supersunt Analecta. Adeò nihil rarioribus oculis dignum videatur nisi temporis patiatur ruinas, nisi Ilium etiam in Chartis iterum Pulvere sepultum intueamur. Nec parum juvat quòd Ipse etiam prodirem inter tot paginas prope canam exhibiturus, ut ubi nulla Orationis Suadelæ, veterani saltem sententiæ aliqualis Reverentiæ accedat Prærogativa.

Ego

Ego docere Paulam
Nolo, anus est, vellem si minus esset anus.

LIbentissimè in arenam descendo, Academici, contra exhaustas senectutis vires, pessimas annorum faeces, vetulásque rugas peroraturus, ubi Auditorum Juvenilem coronam liceat intueri. Nec ingrato animo blandioris, & vividæ magis ætatis encomium suscipio, quia vestrum est. Vestras in partes succedo, neque tam causæ advocatus prodeo, quàm fidissimus Consiliarios, meliori fato vobis simul, & mihimet ipsi prospiciens. Sponsas si quas liceret mihi vobis indulgere, nullas certè concederem, nisi vegetiores, vestríque instar Apollinis, semper revirescentes, Venerem si non sine nævo suo, saltem sine rugâ vobis fæliciùs commodaturus. Quis quæso, vestrum non expectat venustissimam vultûs serenitatem, politiorem frontis elegantiam potiùs quam edentulam, vietam, veternosam? Quantas habet amœnitates, quantas delitias naturalis, & non fucatus genarum nitor à celeberrimo Dearum

arum Arbitro Paride discatis, qui invenerit aliquid in formoso corpore, quod Cœlo prætulit, aliquid præ quo iratam Junonis Majestatem sprevit, & Minervam Jovis cerebro natam conculcavit. Perge, irata Juno, excandesce, freme, rode ungues, & Tragica furoris tempestate scenam obnubila; jactes opes, regna, virtutum cœleste satellitium, nil curat Jupiter si desit εἶδος ἄξιον τυραννίδος. Si desideretur externa membrorum gratia, Pellices occupent cœlum vestrum necesse est, tuúmque victrix teneat Alcmena locum. Hanc autem Paulam cum ad templum duxero, excitatam potiùs è sepulchris umbram, quàm uxorem credam, quæ sæculari tusse sonoros Thalassiones, & Hymenæam superet musicam; cujus tam exiles lacerti, & tenuia brachia, ut quem imponit sacerdos annulum quasi armillam potiùs gestet: Contubernalem statuam, aut è vetustis Ægyptiorum monumentis aliquam mallem, quæ, licèt ut Paula mea, sit mortua, myrrham tamen & cinnamum oleat: Hanc ego si lecto admoveam (quæ tamen absit impietas) quot Manes patiar, quoties cæmiteria commemorem? occurret in somnis mihi crucifixus aliquis Nebulo,

bulo, & quasi Mezentii sævitiam subiturus mortem potiùs amplectar, quàm Amasiam. Nescio in quem usum serviat capularis Paula, nisi quòd lacerus vultus dictitet MEMENTO MORI, vel ut possit quasi monstrum aliquod ex Africâ ostendi viatoribus. Si Sacrosanctum nuptiarum jugum subire, nec tamen ægrè pati velles, si dulcis Natorum spes te moveat, elige puellam, in quâ viget frontis exporrectæ gloria, quæ dentes non crines habet primâ nive candidiores. Jam post justum tenelli, ac amabilis sexus encomium, Auditorum candorem non desperem. In Illarum itaque gratiam placeat vobis ut vestros saltem vultus instar conjugis nostræ molliores, hilaréque experiar, quo nonnulla etiam huic curtæ, tumultuariæ, & informi declamatiunculæ injici videatur venustas.

ANTILEGOMENA ista innoxiè Festiva, Rogatu cujusdam patriâ linguâ donata, haud planè sana, aut Inconcinnum duxi hic Inserere.

I won't wed Paula, true, she's Grave and Sage,
Yet I won't wed 'lesse she could boast more Age.

I Humbly begg that ye would now cast off all cheerfull lookes, and serene glances, that so there may appeare something at least that's wrinkled, and to the Theme. For I should blush to see an unbald Senate, such, whose infant lookes are yet unfurnished of an aged fur-

row,

row, who yet want formall beards to speak them Criticks: what ere would tickle me, must like a gastly vizour purchase its esteeme even from its horror: nor will I know my Venus but by her moles, and charming staines. For (pray) resolve me, would you counsell me nicely to choose out one, whose pretty care (forsooth) is curiously enrich'd with various, winding mazes; one, whose head is in a strict proportion small, whose neck is most precisely stiffe, as though I were to chappe for Racenagges, or such specious cattell,

and

and had decreed to solemnize a faire, rather then Nuptials. He that admires the due connexion, and beauteous method of the parts, does like a Doater in Geometry, value the choiser Building by the shade, nor wooes the women, but their Images, and seemes to court only a lively phansy. These things I grant may passe for Trappings, but not powerfull charmes, they may perhaps excite my appetite, but ne're my love. At this rate thou maist purchase Pictures, and carved Ladies for thy brides, but that their Beauty is more perma-

nent,

nent. Alasse, thou doest embrace more fleeting joyes, For she that now hath stolne thee from thy selfe, she that now breathes nothing but rich perfumes, will shortly poyson thee with stench. Pale snow anon will sit where cheerefull Lillies grew, and all the Sweets of those so amorous cheekes do onely Flourish till they deserve a spoyle. Nay thy fresh mistresse, the Elegance of whose choice symmetry thou now doest boast, is married to thee to become shortly old, and thou dost onely under fresh Helen's lippes kisse frosty Hecuba.

O how much safer mayest thou attempt a setled Age: one, to whom more yeares can do no injury. For truly it is more comfort to behold the uncomlyneße of Faces, then their Ruines. Yet faigne thoße Roßes planted in her cheeks should be eternall in their beauteous Spring, faigne this thy bright Idea to stand unmov'd amidst the shock of decaying yeares, yet thou (poore man) shalt never gaine one raviſhing Glance without a saucy imputation, and when thou counteſt her Dowry thou shalt perceive more numbered in her owne stamp,

then

then the Kings. But happily, you ſuſtaine a Brave contempt from faire, and delicate Hands; Your Beauteous Lady, may be, weares the Breeches, and proves your governeſſe, but 'tis a ſuccu-lent, and lively Virago: O tame, and eaſy madneſſe! why chooſe you ſo ſprightfull embraces, unleſſe you would looſe your ſoft, and ſweet repoſe, and even in a Time to be dulcin'd with Reſt, attend yet Another Labour, to obey the buſy Tatlings of a reſtleſſe mate. After the long continuance of thy hard ſlavery, thy inſolent Gover-

neſſe will aſcend thy bed, only a Beauteous Torment, and like the Planet of the Sun with lovely aſpect, prove in conjunction but a ſad, and direfull Influence. She that will merit my embrace muſt twine me round with aged armes, and oftner gaze upon her Bride-groome then her Looking glaſſe, and boaſt ſhe's faire cauſe ſhe can pleaſe her husband. She muſt be one, whoſe Gravity may curb young wantons, one whom old Priam might have call'd his nurſe, or at leaſt without a ſcandal I may ſtile my carefull Grannam, that

so sometimes in a most sweete mistake instead of desiring an embrace I may aske a Blessing. But you'l object her awfull frownes, and her contracted Brow: truly, to my securer view that plowed up face seemes to resemble only so many loving smiles of calmer lookes, and cheerefull Natures mirth rather then disgrace. I do not dis-esteeme her decayed visage, may her face be like a hollow pumice, and have more empty caverues then hony-combes, so she but prove industrious as the Bees that make them, a thrifty mi-

stresse

ſtreſſe of a family. You'l adde her barren fore-head, her three, or fowre ſcatter'd haires, and her cheap baldneſſe: why, here's no Synod call'd to force a method in her wandring fleece. Farre be it that my Paula ſhould be vex'd with ſuch elaborate curioſity, nor ſhall ſhe go abroad an Engine, or a ſpectacle, unleſs it be of Reverence. She ſhall not need to joyne ought beſide affections, nor uſe a Looking-glaſſe beſide that native one, her Conſcience. 'Twere idle to object her ſcarcity of teeth; women can be lowd enough without the cla-

morous

morous instruments of voyce: Marry, even let her whisper, and not speak, and like the gentle Dove let her produce only a sweeter murmur. I am not troubled at her unsauory mouth, and all the pleasures falne from her dry lips; For I expect no kisses, but Oracles, nor the delight of speech, but Prophesies, so that nought vaine, or unbeseeming Thuscan Records passe from her sacred voyce. Let her exceed the Crowe in yeares, so she exceed him in presages too, and be thought worthy the Counsels of the Gods. Nor may our wedding

seeme unhappy, since it does relish Delphos; since the sacred Priest gives me a wife like to the hallowed Genius of Sybilla, not to be carried to the Bed, but Altar. Hence is it that we so much prize Age's prerogative, that it is honoured even in ruinous shrubs. Hence decayed stalkes of Plants, and Dodons aged Oake have bin thought Mysteries by pious men, and in the Forrests ancient Trees have proved a Choiser Deity than worthy Feild Gods, or the chastest wood nymphs. Hence is it that ye with such a greedy eye adore the

Reliques

Reliques of expiring Bookes, and the maimed figure of half-Martyr'd words, which are made monuments only by Ruines of interrupted sense, & are thought pretious cause they are call'd surviving Fragments. So that to more curious eyes nothing must challenge a survey, unlesse it have endur'd the Tyranny of Age, unless we may behold old Troy, or Carthage buried in dust ev'n in the Papers too. Nor is the benefit small that I can shew a Bride as old as they, that where the oration wants its elegance, her old wifes tales may plead prerogative.

I wont't wed Paula, true, she's Grave & Sage.
Yet I won't wed, 'lesse she were fresh in Age.

MOST Academicall, most knowing Judges, I willingly appeare at your Barre, where I am to implead the decayes of strength exhausted by old Age, the dreggs of yeares, and barren furrowes of the wrinkled visage, specially before a smooth Ring of sprightly, youthfull Auditors. The Panegyrick of vigorous, fresh, and flourishing Age cannot but prove a welcome argument, because that very commendation is your owne, 'Tis your owne part

and

and cause I undertake, intending in so cleare a subject rather my advice, then Plea, consulting both yours, and my owne better Destiny. If I were to contract for you, I would choose you no embraces but sprightfull ones, no Wives, but those like your owne Apollo, alwaies young, and florid, commending ever to you a Venus, without a wrinkle at least, if not without a Mole. For tell me in earnest, which of you (lively soules) would not court a clear, choice complexion, a polish'd, elegant brow rather than an old, dull, shrivell'd,

tooth-

sooth-less Matron. Let Paris, that Umpire of the Goddesses, witness what delights, and charmes are rais'd from the native spring of just temper'd cheeks: he found that in the Harmony of beauty, which he prefer'd before their Heaven. He cõtẽn'd Juno's angry, majestick brow, nor priz'd Minerva, sprang from Joves owne diviner brain. Chide on incens'd Juno, fume, rage, over-cloud the serene, and raise a tragicke tempest on thy browe, boast still thy wealth, thy dominions, and heavenly retinue of virtues too. It moves not Jupi-

ter

ter if in his Empyreum there shines no beauty worthy of the glorious orbe of Heaven. In a dearth of ravishing aspects 'tis not strange if harlots aspire his heaven, and outvying thy beauty out-vie thy preheminence there. Should I offer any vowes to you in heaven, and lead this gastly Paula to Church: I should strongly beleeve some ghost, rather then a wife, rais'd for me among those dismall sepulchres. Her chronicall cough would blast me, and her old loud, hoarse pipe would drowne the marriage Musique, her spider armes, are

so

so out-worn, & spiny that the priest might mistake the wedding ring for a bracelet. Why? I had rather embrace a statue, or some reverend Ægyptian Monument, which although it be as drie, and dead, as this Paula, my sapless piece of antiquity, yet it breaths the myrre, and Cinamon it was embalm'd with. Should I admit this forlorn relique to my bed (which Jupiter forbid) how many Church-yards should I dream of? how often should I slumber my selfe into some crucified caitife? fancie my fate the same with that of Mezentius, interr'd alive,

and

and embracing rather death then a Bride? Seriously, I know not what use this decrepit, coughing approaching Paula should serve for, unlesse it was to suggest unto me a Memento mori, or be showne for some Afrique monster, or strange frantique fragment of antiquity. If thou wilt adventure that Yoke, the hallow'd one of Matrimony, if thou aspirest at a hopefull progeny, & raising of thy name, aime at the glory of a fresh, and springing complexion, a virgine beauty, whose ivory teeth and skin, not haires, may out-vie the fresh fall'n snow.

The

The just panegyrick of so soft, indearing, and every way candid sex may, I presume, raise likewise a genuine candor in my Judge too. For the Ladies sakes at least grace me with smooth, applauding, chearfull lookes, such as my care in consulting for you hath in some sort deserved. Thus your auspicious aspect may reflect some shadow of Decorum upon your Orator, and this Abortive, which issued from a tumultuary braine, your acceptance may shape, and cherish into just lineaments, and complexion.

FINIS.

Epistolæ
NONNVLLÆ
E
Cumulo excerptæ, Nomini Svbdecani inscriptæ.

OXONIÆ,
Excudebat Hen: Hall Impensis
Ric: Davis, 1662.

Epistolæ

VOCES, ipsoque logicos usque tam, & usque resumpsimus, licet, quæ sumus, examinandi vices, quas nunc temporis statuta mandant, amplecti, Nec si tam tenui semper, & puerili delusamur studio, non ultra Parietes hosce sapiamus, qui cum Eccho suâ voces nôrunt reverberare, & Primordia, & initialia Scientiarum (Elementa perpetuò damnari crambe est, quam (ut ipsamus) neque Candor, Tuus, neque Profectus sinent nostri. Promoveri tantum, & patro pergere non tam Delicijs plenum est, ac Patrono promoveri, impleb itque Sacerdotum ambabilitatem clementia tua. Eloquentiam dam toties gustavimus, & tantum succi ex ore tuo hausimus omnes, ut non immerito nos speremus robustos satis ad examinandum, & palam pro Academiæ Nostris idoneos ostendimus. Non sunt Enigmata, quæ Regentes in lucem prolaturi sunt, sed, quæ Tu olim nobis proposuisti, obscuriora

VOCES, sonósque logicos usque jam, & usque resumpsimus, liceat, quæsumus, examinandi vices, quas nunc temporis statuta mandant, amplecti, Nè si tam tenui semper, & puerili deludamur studio, non ultra Parietes hosce sapiamus, qui cum Eccho suâ voces nôrunt reverberare. Ad Primordia, & initialia Scientiarum Elementa perpetuò damnari crambe est, quam (ut speramus) neque Candor Tuus, neque Profectus sinent nostri. Promoveri tamen, & porrò pergere non tam Deliciis plenum est, ac à Patrono promoveri, implebitque literarum amabilitatem clementia tua. Eloquentiam tuam toties gustavimus, & tantum succi ex ore tuo hausimus omnes, ut non immeritò nos speremus robustos satis ad examinandum, & palam pro Academiæ Rostris idoneos ad agendum. Non sunt Ænigmata, quæ Regentes in lucem prolaturi sunt, sed, quæ Tu olim nobis proposuisti, ob-

ſcuriora videbantur problemata. Nemo noſtrum eſt, quin in unaquaque ſcientiâ victorem ſe futurum autumat, dum Te Apollinem, tuaſque dumas ſit vitaturus. Didicimus à te ( )puſillos non formidare Hoſtes, & non ad Galli cantum trepidare Leonum more. Euge itaque, liceat nobis Pace tuâ, ( ) Cathedram hanc aſcendere, ſic dum tuis nitimur auſpiciis, facillimum erit Regentium quæſtiunculas excutere, & intra examinandi ſphæram nullas ſentire plagas.

A

VIR ORNATISSIME,

ADeò totus timeo nè amplius offendam inscius, ut ignorati criminis veniam sine veniâ non ausus sim deprecari. Unicuique verbo tormenta, & fidiculas adhibui; nihil fatentur: spongiam, & flammas minitor, fortiùs negant, & culpam agnoscunt unicam quòd rudia adeò, adeò simplicia dignitatem Vestram interpellârint. Parcas tamen si & adhuc aliquid illa reticere suspicor, quia tibi displicuerint. Tuo precor Judicio delicti nostri nubes dissipetur, ut à Te primum Salutis gradum consequar, Nôsse morbum: Non adeò, crede, errores depereo, ut Lapsibus addam & contumaciam. Quicquid Tibi non arriserit, si inhonestum fuerit, si parum candidum, Apollinem testor, testor majus mihi Numen, Teipsum, non fuit Meum.

VIR COLENDISSIME,

ACTUM est de studiorum nostrorum Ratione, nisi tu succurras. Toti certè Synodo præponderat suffragium Tuum, ut qui hoc saltem hac ex parte dignitatis habes. Tantis viris voto præluminari, prodromum calculum præmittere, adeò Illi non tam suffragia sua exprimere, quàm Tuo consentire videantur. Amplissimum erit præteritæ observantiæ præmium oculos Vestros testes habere futuræ. Non ergo alium petimus influxum nisi vestrum, adeò amamus tacitam, & sine pompa felicitatem, ad quam sanè nos non Ambitio traxit, cum hoc summum sit nobis optati honoris fastigium Tibi immediatis inservire. Magnæ ergo Impietatis esset Emblema eam non audacter ambire authoritatem, quæ nunquam sese potentiorem esse ostendit, nisi ubi placuerit annuere.

NON

NON huc me coëgit Anni Tempestas, nec communis illa solennitas Ave Patronis accinendi; Totus beneficiis à Te acceptis oneratus adsum, nec firmam vocari, quod apporto, sed debitum velim, quod cum solvendo par non sim, fateri, & recognoscere non ingrati est. Magna certe voluptas est gratias agere, & Mæcenatis munus dum recordor, secundo fruor, quodque acceptum refero, quasi iterum accipio. Hinc immerentem abduxisti ut esses Patronus, in Domum me Tuam admisisti, ubi simul Paterfamilias Te, & Penates agnovi, candido dehinc vultu fovisti, & usque foveas precor, ut in finem totus Tutus fiam.

(DIGNISSIME VIR)

NON ego solennis doni ineptias Tibi obtrudo, Xenium nostrum est agnoscere Mecænatis amorem, & gestio potiùs litare gratias Indulgentiæ Tuæ, quàm obsequium Dignitati. Non accepi strenam externi oculi intuitu spectandam, aut crassi amoris nugas manu palpandas: Tu divinitùs amasti clientem tuum, dedisti mihi Xenium quo fruatur animus, Aristotelem, & charactères nullo legendos nisi rationis oculo. Nec aggredior vilis provinciæ negotia, aut servilem militiam; nostros conatus honestat titulus, & (quod est maximum industriæ solatium) generosè laboro. Ecce Aristotelici Gregis classi præsum, & vestri patrocinii indulgentiâ Peripateticorum Princeps evado. Expensâ itaque beneficii dignitate non hic stagnabit industria mea, indies crescet æmulatio gratitudinis nostræ, & fiet maxima pars provinciæ agnoscere patronum.

GRATULOR sanè felicitati nostræ, quod anni instar in seipsam revertatur dignitas Tua, quòd circumvoluto orbe continuum Candoris Tui patrocinium sensuri simus. Strenam precor, lætitiæ festum, antiquo recipias vultu, quem ego non mitiorem exopto, sed tantùm iteratum. Non soles officiosas hasce chartas annumerare inter molestias: At Gravamen istud, si quid sit, haud periturum pensabit obsequium, favorisque Tui radios toties nobis otituros non sine religione sentiemus.

NON Tibi vicarium litamus obsequium, nec alium in te Vicedecanum colimus, ac si Patroni tantùm Personatores, Vicedecani spectrum, aut Larvæ. Totum istud, quantulumcunque est, quod præstare possumus, tuo nomine commeritus es, facilis, & benevolus Mœcenas. Altiùs etiam sprgit Zelus noster hodiernus, nec sibi satisfacit in solito diei cultu, aliquid ultrà Vicedecanum colit; Primitias scilicet deliqui nostri in amotione tua. Sic charioteem nobis reddunt tuæ te miseriæ, & magis suspiciendum. Advolamus igitur properi ad Vicedecanum colendum, adversantibus licèt Senatus suffragiis; quippe potius hoc in votis est ut grandis piaculi apud Ipsos audiamus Rei, quàm apud te Ingratitudinis.

ALVMNORUM VERSICULI

PERPAUCI LONGIUSCULUM MANE OBDORMIENDI SPATIUM EFFLAGITANTES,

Typographi Impulsu hisce adjecti,

UT

Paginæ non laborent Chasmate, & diducto hiatu.

OXONIÆ,
Excudebat Hen: Hall Impensis
Ric: Davis. 1662.

ALVMNORVM

Hyberno tellus torpet sub vellere, plumâ
Torpescant pariter, sed leviore, Tui.
Amnes invasit somnus, stagnantque ligati,
Atque unda Oceano est obruta penè suo,
Lenta jubent adeo vel fluminis otia somnos,
Atque quies dulcis non abeuntis aquæ.
Musa pari torpet Genio, pedibusque ligatis,
Tanquam metra piger fuderat ipse sopor.
Singula cum rigeant concreta frigore, Musis
Et parili stagnet Castalis unda vado,
Oceanus patitur dum plusquam vincula Xerxis,
Et segnis religet corpora nostra sopor.

JAM vota tandem Numen instigent Tuum,
Ut Te benigno liceat hinc nobis frui:
Dum corpus ardor languidum præsens cremat,
Et inquietè fervidum tulimus diem;
Dum membra fessa capite submisso labant,
Cervice prona & vultus in somnum cadit,
Reddas sopore noctibus saltem leves.
Æstate pueri dormiant, discunt satis.

Postquam

(nere Somnus;

Postquam factus homo est, datur huic pro mu-
O quàm Conveniens hoc quoq; munus erat!
In mundum, vel jam sopitus Lumine clauso,
Vel Dormiturus, Nudus, Adame, venis:
Occupat hos fessos tandem sopor altus ocellos,
Ecce O quã prægnans Somnus, Adame, tuus:
Omnibus hic mater, Conjux tibi sola videtur,
Dum licèt in Costâ concipit ille tuâ.
Partus adest, Somni nova filia, mirum
Nunc pia Natalem denotet Eva suum.
Cum gravidã vidit Costã Deus, adfuit Ille,
Et quasi Lucinæ præstitit officium:
Nos utinam fessi tandem te, Somne, fruamur,
Ut nostrum felix sit tibi Costa Caput.
Denique per totos Cum te sic fuderis artus,
Nocturnus fœtus tunc erit Ingenium.

In

In Citharædos importuno ſtrepitu exuſcitantes poſt veniam indulgendi ſomno conceſſam.

Quid matutinis turbatis cantibus aures,
Infauſtæ volucres, Omina blanda mali? (*mine corvum*
Sat ſtreperam Prognen, *crocitantem & cul-*
Audio non emptos; non Ego carmen tuam.
Scilicet haud ullo ſtrepitus, & damna quietis
In pretio mihi ſunt; ſed reticete, dabo. (*ſim*
Lux vel inempta venit, diſcedite, mane vici-
Accipite à nobis; Ne mihi vende Diem.

LECTOR CANDIDE,

CORONIDIS LOCO EXHIBEO

TIBI PORCI ENCOMIUM, INGENII SALE LEPIDE CONSPERSUM, ΈΞΩΘΕΝ MIHI MISSUM.

OXONIÆ,
Excudebat Hen: Hall Impensis
Ric: Davis. 1662.

H

Porcus Patricius,

Cujus Portiunculas quasdam, Viro spectatissimo Richardo Gardiner, *S. T. D. degustandas propinat quidam de Amicis non tristibus.*

HAbeto levidense munus
(Colende *Gardinere*)
Quod tibi post setosæ funus
Amicus mittit feræ.

Non sinunt Anguli ruralis
Angustæ rationes,
Ut proferam Res lautas, quales
Sunt Rhombi, vel Pavones.

 (a) Hanc

(a) Haut picta Perdix, nec guttatæ
Numidicæ voraces;
Nec adsunt volucres stellatæ,
Quas impia dat Phasis.

Non ager noster, nec si forum
Adire libuisset,
Delicias exoticorum
Vel minimas tulisset.

Qui parvi sunt, non est mirari
Si victus illis vilis;
Nec magna debent meditari
Queis domi Res exilis.

Immunda nobis dedit Hara
(b) Quadrupedem *Othonem*,
Qui tandem passus est amara
Ob lætam pastionem.

Dum vixit, vixit soli sibi;
Præcordiis excisis
Dat nobis quiddam, quiddam tibi,
Et reliquis amicis.

Nec poscit æquum ut fastidias
Hunc humilem defunctum,
Quem magnis Titulis invenias
Propinquitate junctum.

Ab isto, quem immite fera
De medio tollit omen.
Heroës plurimi traxere
Non sordidum Cognomen.

(c) *Latronem* suum *Cordubensis*
Qui Controversias tractat,
Miratus, laudibus immensis
Ubique dignum jactat.

Latronem nôras: Advocatus
Primarius qui pridem,
Hinc nomen duxit, appellatus
A Porco *Porcius* Idem.

(d) Illustrem *Uticensis* prolem
E meliore luto
Nescire nemo potest, olim
Quam nuptam tradunt *Bruto*.

Quæ, cum audisset viri Fatum,
Ardente se favillâ
Post ferrum sustulit negatum;
Fuit & *Porcia* Illa.

Ex ipso insuper Ciborum
Delectu, scias satis
Egregium animal, decorum
Sublimibus Cognatis.

(e) Audire noluit monentem
A Fabis abstinere,
Sed Ventrem potius suadentem
Se suaviter implere.

Hinc inter *Fabios* relatum
Licebit conjectare,
Et Titulos è Serosâ natum
Fas altos venditare.

(f) Sed an pro *Maximo* ponendus
Haud facile statuerim,
Nec erit *Minimus* dicendus
Si Judex datus fuerim.

Hoc saltem scio, quòd cunctando
Dum edit, & delituit,
Rem nobis tandem aliquando
Feliciter restituit.

Et quod naturâ vile pecus
Ineptum ad loquendum
Sed belluinis multo secus
Grunnitibus horrendum,

De pastum *Cicerâ* videtur
Non prorsus rationi
Incongruum, quin reputetur
Affine *Ciceroni*.

Hoc forsan summus si Orator
Maturè subnotâsset
In *Verrem* (licet is Prædator)
Invitus perorâsset.

Sed vereor, ne nimiùs forem
Si singula, quæ verè
Huic donant Pecori splendorem
Conarer recensere.

Quid *Craſſos* recitem? quid *Macros*?
Aut alios plures, quales
Nobilitate quondam ſacros
Commemorant Annales.

Porcellus noſter olim *Macer*
Quiete tandem laſſus,
Dum dentes validus, & acer
Exercuit, fit *Craſſus*,

Quin è Noſtratibus nonnulli
Qui quondam floruerunt,
Nec artibus ceſſerunt ulli
Hinc ortum habuerunt.

(g) Qui Methodum correctioris
Proponit diſciplinæ,
Et grande ſæculi prioris
Prodigium doctrinæ.

Hinc ambo dicti evidenter
(Nam dicimus *Bacones*)
Et Porcos noſtros conſequenter
Sortiti ſunt Patronos.

Sed quantus, quantus noster ille,
Ad annos si vixisset
(Quos assecutus nemo) mille,
Nil frugi edidisset.

Et ideò Cautum, qui non fuit
Vivendo profuturus,
Ut ultimas dum pœnas luit
Prodesset moriturus.

Et mirum post crudele fatum,
Cultelli vi subactus,
Et jugulum mucroni datum,
Quàm utilis sit factus.

Testentur lactes jam salubribus
Eduliis turgentes
Quàm suis mortuus visceribus
Plus diligat viventes.

Et carnes pariter testentur
Quas tanta cura pavit,
Quòd non tam sibi satur venter
Quàm nobis laboravit.

Sic quod plebeium, quod contemptum
Plerumque æstimatum,
Habemus post errorem demptum
Patricium creatum.

Quod rapax Animal, & malè
Quod audiebat vivum,
Evasit cæsum liberale,
Et sui diffusivum.

Tu verò vile istud donum
Quo tesseram ostendo
Amoris in te summi, bonum
Fac æque consulendo.

Nec pono legem Epulandi
Convivium dum struis,
Qui Comites sunt advocandi
Ad has Exuvias suis.

Te penes Illud esto totum;
Sed quum solenne tibi
Ut soli rarò (uti notum)
Suppeditentur Cibi,

Rem gratam feceris, si Mente
Benevolâ proponas
Ut Congerrones, te jubente,
Res gustent parum bonas.

(a) *Nec guttatæ Numidicæ*) Aves, quas vulgo *Turkeyes* dicimus: *Martial.* l. 3. Ep. 58.

(b) *Quadrupedem Othonem*) de quo *Ausonius*, Hoc fecit nobile quòd periit, quod porco magis quàm Homini, nedum Imperatori, quadrat.

(c) *Cordubensis*) Duosque Senecas unicumque Lucanum facunda loquitur Corduba: Mart. l. 1. Ep. 62.

Seneca in Controversiis inter Advocatos primi nominis *Porcium Latronem* passim ponit.

(d) *Illustrem Uticensis prolem*) *a Porcia*, Catonis filia *Bruto* nupta, de quâ idem Mart. l. 1. Ep. 43.

Conjugis audisset fatum quum Porcia Bruti
—Ardentes avido bibit ore favillas.

(e) *A Fabis abstinere*) Abstineto à fabis, monitum Pythagoricum, hinc, Juv: Sat: 15. —*Cunctis animalibus* abstinuit qui

Tan-

Tanquam homine ; & ventri indulsit *omne legumen.*

(f) *Sed an pro Maximo ponendus)* Notum illud *Fabii Maximi* artificium bellicum, qui non tam pugnando, quàm cunctando *Hannibalis* vires fregit ; unde tritum illud Enniantum,

Unus homo nobis cunctando restituit rem.

(g) *Qui methodum)* *Vicecomes* nuper *Verulamii*, Author Instaurationis Magnæ, & Rogerus ille *Baconus*, apud priscos celeberrimus, *Baconus* uterque.

(h) *Congerrones)* Candidos illos intelligo, & cordatos viros, tecum unà apud Diversorium illud vestrum ingenuum prandere solitos.

QVÆ

Sequuntur

PRIORI

EDITIONE

DESVNT.

MEDITATIONES

Impudicitiæ Sufficiens Argumentum est si solicitetur Fœmina.

MIRUM forsan vobis videbitur, Academici, quòd unius delictum ex alterius crimine arguendum sentiam, & pulchræ hujus Provinciæ deditionem ex eo ipso quòd obsideatur conjiciam. Vestra certè admiratione dignum non inficior nisi modestia tali incederet Majestate stipata, quæ à qnantumcúnque effranato sceleratorum conatu ipsam adimat tentandi audaciam: Parum siquidem tuta essent virtutis castra si non tam a flagitiosorum incursu quàm ictu vindicarent. Hoc non latet procacis ingenii viros, qui perrarò solent intra sincerum virtutis limen intrare, aut causæ suæ involucra detegere, ubi non certum habent patrocinii Asylum quippe timida admodum, & erubescentia plerumque sunt scelerum primordia, &

nisi

nisi magna spe sustentata decidunt. Quò sit quòd mollitie diffluens explorat ipsos vultus anfractus, secretissimos rimatur angulos: Caduceatores præmittit oculorum jactus, & blandis hinc, inde præludit risibus. Nunc limo intuetur aspectu, quasi mutuum furari vellet amoris testimonium: Nunc induta tristitiæ larua teneram Amicæ aucupatur misericordiam: Jam vigili, & contumaci oculo affixus in dominæ suæ hæret aspectu, quasi aliquem sic extorqueret candorem. Nunquam nisi præmisso vultus prologo in apertam libidinis descendit scenam, ubi nisi cum applausu recedat tota silet comædia. At si alloqui audeat, multum negotii sui se confecisse arbitratur; Castigans scilicet Matronæ gestus scortatori linguam plerumque exsecat. Quocirca benè morata non opus est ut neget fœmina; exeunt in vultum castitatis vestigia, & Vestalis ille Ignis in ipso corporis motu scintillat. Non obscura, & incussa flamma est, suum hinc, inde vibrat fulmen, quòd vel minima strictura Petulantissimi fauces constringit, & a congressu arcet. Ille tantùm secretè fortis quocum nullus molitur præliari, cujus animus in aliorum terrorem se exponit,

& invicta magnitudinis fama evectus gloriam
nit suam ultra æmuli invidiam, & extra
culi cænum, ac squallorem, atque inde ho-
ribus fulget intaminatis. Malesuadus Ve-
eris nævulus, Rediniculum, & luminum
ibar perustas reddiderunt Martis medullas:
Quæ in ipso moritura scintilla erat, hujus pro-
cacitas in flammam exuscitavit, cum si non
pulchra magis fuisset quàm pudica, quantu-
uis acrem, & bellicosum, ad hoc feliciter
inveniſſet hebetem, & supinum. Certo cer-
tius teneatis ineſcantem frontis ſplendorem
omnis illiciti ardoris esse pabulum sine quo
jejunus statim langueſcit. Atque hinc non
desunt quæ meretricularum more delinienti-
bus cerussis, & conductitii vultus fascina-
mentis ipsos quasi rapiunt Raptores. Quàm
ornata, & infami munditie publicis ſpectacu-
lis altera sunt ſpectacula? Quàm loquaci o-
cello parum cautos alliciunt adoleſcentulos?
Quanto ſtudio ſe componunt in nequitiem,
dum unicum hoc totius pænè vitæ ſit nego-
tium, ſuam in ſpeculo repetere laſciviam?
Rara inter Illas niſi levitatis contentio, hæc
invidiæ anſa. De ſolicitatorum turba tota
ſit diſputatio, nec ulla magis arridet victoria

quàm cum lenocinandi arte superiores videantur, ideoque rarò, aut nunquam quispiam probitati remittit nuncium, nisi Istarum prælibavit Γλυκυπικρον. Quis ignominiosè tentavit Dianam? Hanc Nequam non impunè vel aspexit: *Sic illa oculos, sic ora ferebat*, ut immodesti, & discincti incandescentem ejus censuram procul perhorrescerent. Quam ego vestram, licet non sum procacis ingenii, aut læsæ patientiæ reus, summa cum observantia in discessu fugio.

Finis.

Tunę Caium Marium audes occidere?

EO usque impudentiæ ventum est? ut Tu id audeas Cimber, quod tota nec potuit, nec ausa est Roma? Quid mihi gladium, quid mortem ostendis? Pone ungas istas, pone terricula, quibus stultos, & Cimbricos obstupefacias; Romani, & mei est, nobiliorem expectare cadendi morem: sin moriendum est, en propatulum, coram Populo potiùs educite; ubi, oculis, manibus, cruribusque defossis, per singula membra moriar. Eodem nos omnes infirmo ritu, eâdem imbecillitatis lege prodimus in Lucę, Paręsq; nascimur, Fortes tantùm moriendo probamur. Discedas jubeo; Egóne, qui totiès à fugâ, totiès ab exilio Augustior redii, Qui tot Senatûs & vidi, & feci funera, Cujus denuo civilis insania tanto furore detonuit, ut No-

men prorsus in honorem transiret metum, Te jam Carnificem extimescam? Romanus hoc odit Animus; odere, quæ adhuc circumfero, licèt incarcerata latera. Septiès Consul fui; Triumphavi de Teutonibus, de Lybicis, de Jugurthâ, de Cimbris; sæpe Syllæ, (Parva refero) sæpe Romæ me viribus opposui; majora fiquidèm hæc sunt quàm ut unico ictu expirem, & ictu tuo. At obloquentem audio, quid dissidii in Forò, in Circo, in Patentibus Templis non Marii fuit? Quas ubique non movit seditiones, quam non urbem, Quem non Populum inter se divisit? Quid inde refert a quo perditissimus hic Fatum accipiat? Eò magis refert; nam quæ contumax Tu effudisti, honestârunt Marium Facinora, donârunt Apotheosi; & ex eò plus merui, quòd ultra Aliorum vires peccavi. Nihil quod feci, me fecisse pœnitet, nisi unum hoc, quòd fugam Capessens, inter Paludes delitui; (suum licèt nec Ipse Jupiter dedignatus est Latium) sed Major eram, quam ut Latere Potuerim, norunt hoc Cimbri, Qui parum audacter apprehendentes me, in carcerem dejecerunt: & jam video immissum aliquem, Qui me occideret: Accedat, dejectus,

jectus, non Animum dejeci, Libertatem amisi, non linguam, manet hæc minis, & horrore armata, quæque Carcerem Paritèr, ac Carnificem contundet: Tùne Cajum Marium occides? hæret anxius carnifex, stupet, retrahit vestigia, & quam porrexit, revocat manum, pudet tamen sic revocâsse, dùm senem, miserum, inermem vidit Marium: Novos indè resumit Cimber Animos, sed nec adhùc illos, Qui moliri quid ausi sunt, adeò inter catenas reveritus est hominem, Quem nuper inter Arma timuit, & vires esse ultra suas putat ut ipse unus Marium interficeret, Qui Tot, & tantas profligavit Gentes. O invictum Marii Animum, quo non solùm inimicorum furor eluditur, sed etiàm ipsis fatis imponitur! Proh miram constantiam, & stupendam hominis Audaciam. Qui morti adjudicatus, mortem contempsit, & tanto major exstitit, quò miserior! Illa siquidèm magno & impetuoso Animo inest Majestas, ut illum extra Arma timeas; etiam & inter vincula reformides. Sic in Ipsorum opprobrium apprehenderunt Cimbri Marium, Quibus ipse superior est, & vinci nescit.

Amphora non meruit, si pretiosa, mori.

Bibulis adeste auribus (Academici) Dithyrambum sitiatis, aut (quod magis ridiculum sonat) oratiunculam; Quàm jocoso me vellem circumstipatum choro, nullâsque in fronte rugas perlegere nisi cachinni illas & risus. Genialis falernû Encomiastes acidam vel faciem perhorresci, qúodque semper, & ubique nauseat Orator, ne sentiat in aspectu acetum; Date mihi vultus ornatioribus undique gemmis intumescentes, adeo ut nova crederem larvatos Indiâ potius, quàm Quadragesimali contractos supercilio; viri Bacchо soluti censuram non aliter quàm illius poculum, facili digerenem stomacho. Quippe nec uspiam prodeat criminis conscius, sed erroris, & potius titubans videatur vacillare in offensam, quàm consultiùs irruere; cujus innocentiam candidiori au-

autumno tantùm vino debitam, & cyathis. Urgeone ad sitim Poëtica flamma? hìc unda vel è Caballina, quicquid enim jactant nobilioris ingenii poemata, Musarum instar, amphoram agnoscunt, & sodalitium, Quàm fœlix itáque evaserat Peripateticus si in hoc solùm immersus Euripo, ubi vel in fato vixerat. Te lentum provocat ad vindictam languidior ira? Militarem rumines cauponis disciplinam qui abundè salutiferum tibi effundat consilium, & armorum instar pocula ministret militiam solummodo minantia suaviorem. Consule tandem Narcissè poculi orificium, quodnam tibi cognatius videatur speculum, quàm vitreum repleti calicis flumen! at si veteris pœnitet favoris, si in austerum macrescetes aspectum disce deploratas rorantis poculi lachrymas, disce reverendam canthari faciem serium monastici Doctoris Emblema. Sed obtrudes ægrotantem corporis compagem, intrusque venenatum sanguinem; Eccam potionem! Eccum antidotum! apagè proscriptam illam sobriam Hippocratis medicinam, nulli, nisi medico salutarem; Ecce amphoram; materiem, Paracelso, furto tuo honestatam! Hinc re-

divivos percolâsti spiritus tuos, hinc ebullit salutis tuæ scaturigo, hinc decrepitæ naturæ renoves virtutem, adeò ut senecta adolescente superbiat Silenus. Tam facile agnoscamus vino interesse Numen, dum Genus perenni serie reparat humanum, cujus benevolentiam, si ingrato violes contemptu, & Sacrilegii reum incusem & homicidii, proprium adeò acceleras fatum, dùm irascaris antidoto, fatalique indulges vulneri dùm jugulas medicinam. Quisnam igitur imperiosus oenopolii Dictator, mancos debere haustus & dimidiata philosophatur pocula? Quid hoc aliud est quam ignavo ore Nectar haurire, & jejuno osculi libamine fœcundiorem salutatre crateram, ut inde effusus torrens migret in stagnum? Sapientum Octave, discas ex modestiori repudiati Falerni aspectu erubescere, discas ab exiccato poculo ad hilaritatem usque sitire. Temulentum liberius potandi genium crimen agnosco, Hinc exulet. Sed Illius ingenium, qui calumnia superstitem convitiatur merum, non secus ac ~~Silyphi~~ metallum, plumbeum denuncio, stupidumque; Vini haustum volo ut Orationis, brevem & expeditum, at exugi placet, ut liquor pretiosus non fiat vapidus.

At

At ne diutius apud vos morer, pereat infœlix posthumæ Rhetoricæ memoria, nostram dedisceatis Panegyrin; nec laboretis, precor, verborum crapula (memores compotores;) licèt enim ævum exigat amphora, meruit saltem Oratio mori.

VIR ORNATISSIME,

REpullulantes tibi grátulor fasces, quos tibi iterum germinare non miror quia sollerti primos irrigasti labore, non enim aliundē delata incumbit moles, ipse tibi donâsti curas, inerti quippe & otioso secunda nunquam defertur dignitas, sic Marium sic Marcellum fatiscens sæpius poposcit Respub: sic non tam homines quàm merita perspicacior provexit Senatus; non edictis, non mandatis amplius opus est, hæc animis nostris altè adeo novissimum impressit dominium, ut jam sinē hortatu sine minis progrediamur, Ædemque tanquam machinam tuo spectes moventem pondere: sed tanquam sub uno onere præpotens & activa adeo otiaretur virtus, sustectu ris humeris binum imponitur cœlum: Addat annus novum tibi quilibet honorem, & foecundo meritorum stēmati respondentibus præmiis victa tandem & impar cedat Arithmetica.

Quòd

QUòd alûmni fruor prærogativâ, quòd tecto excipior & lerculo (vir colendissime) pene dixeram, parùm est: dum beneficia tua cogito pene obliviscor regia; latiora sunt illa non charioris, & magnificentiâ præstant non merito. Sentio enim hæc mihi non tam nutu tuo & sedentario consensu collata, quàm studio promota & molimine maturata beneficia. Dum me quæris, incitas, & morantem arguis & benevolentiæ quodam fervore ad exitum usque fœlicitatis meæ perducis, facis ut recordatione tui plenus ampla hæc augusti fundatoris munera penè non estimem ut tua estimem.

Nec

NEC possum (Vir Spectatissime) limina vestra præterire licèt segnior accedo cliens, mallem scilicet inter tardos recenseri quám ingratos, præsertim ubi tanta debetur gratitudo. At nihil tandem attuli præter tritum illud εὐδαιμονεῖν; columbam affero, Hecatomben debitam agnosco, habet tamen & hæc columba mea labes, ipsúmque hoc piamen alterum exigit. Debuissem fateor novum Tibi gratulari Annum, quod quoniam intempestivius forsitan nunc audiat, liceat oro infractum in miseriis Animum gratulari. Verè jam fulges, quamvis labantis Ecclesiæ Lumen, qui palmæ instar efflorescis: nec arbusta nos animum despondemus, habet enim & mala fortuna levitatem, aliquis carnifici suo superstes fuit; at cur tam levibus me focillo Remediis? Vestram potius suspiciam, vestram imiter magnanimitatem, qui suprà fortunam vivis, qui nec projectus projicis animum, vires sumens etiam à vulneribus, adeò ut licèt damnatus audias, candidatus vivas. At quocunque exulemus, nè utriusque partis inimicitias feram, fidis æquè ac perfidis exosus, vestram obnixè veniam flagito, & Patrocinium. Li-

LICEAT (Vir Dignissime) non Lachrymas, sed vota ferre, nec lugubres meditari Elegos, (quamvis & hæ (heu!) nimis aptè conveniant diei) sed festam Cantilenam, piosque risus. Sint læva senatûs Fulmina pro fausto Omine renascentis Anni; & si Te Tua Laurus nòn protegat, irrue intrepidus, Capaneus alter, & strenam puta ipsum sic mori. Si defensus Carolus sit crimen, si Academiæ Patrocinari, scelestum; nè sis Tu Innocens. Hoc luisse, non supplicium est, sed Martyrium; & vel amputatum Caput manet Corona. Hunc Ostracismum, hoc nigrum Theta, qui metuit, meretur. Gratulamur Tibi ista scelera, has pœnas. Eià, Fac fortitèr (quod facit, qui miser esse potest) nec dubita has ipsas (quas priùs dominus Noster sacri sui Cruoris Primitiis sacraverat) Calendas Tuo vel Sanguine Insignire. Face-

FACEREM equidem impudenter, si lecto jam exuscitatus, culpam meam defensurus, in conspectum tuum, & lucem pariter prodirem. Nescit equidem Epistola nostra tam graviter delinquere, quæ humilis admodum culpam quam admisi non inertiæ meæ patrocinando deleri studet, sed a te veniam Ignoranti impetrando. Quid, quod Novitius ego & Tyro Academicus, tantum crimen ausim admittere, ut tui ordinis & gradus virum magis (quam par est) neglexisse videar? Egone ut ultro quam læsi dignitatem venirem exoraturus? Satis equidem in pœnas facit, hæc gravis & cumulata criminis mei recordatio. At cùm de Peccante severè statuendum judicas, unà & Tyroni graventè reminiscaris: acriter equidem animadverti possit in Delinquentem, nisi si parcendum esset Novitio. Fas enim est, ut Qualis sis, Quantumque possis sciã priùs, quam sentiam.

Scis

SCIS (spectatissime Mecænas) antiqui moris esse, ut primâ recurrentis anni luce, debitum, Solennius celebretur obsequium: nostram tu melius instruxisti gratitudinem & aptiorem exquisisti colendi methodum, ut meritò dubitem utrum miserius fuerit quod unquam, an fælicius quod tam absueris: nam qui primum redeuntis anni diem observant, cæremoniæ mihi videntur obsequi, non Mecænati, & gratos quamplurimum seipsos indigitant, quia istud fieri solet, non quia debet. Isti quem colunt, induunt Janum, & binâ effigie non tantùm quæ acceperunt, iuuentur munera, quantum quæ accipiant. Nostrum vehementer triumphabit obsequium, si Mecænatis indulgentiam mereatur, expertum est etenim jamdudum donum. Quod renovati infantiam Jani indicat, calendarium dicatur, nequaquam epistola, in quo penitus omittitur Rubrica, nisi reassignetur Mecænatis auro: tali non opus est mihi incitamento: nec necesse est, ut ad referendas gratias seponâtur aliquis unus, cum materiam referendi præbuerit dies unusquisque. Observent igitur sibi diem alii, tota non satis est vel ætas mihi.

Non

NON temerario Partu (Vir Colendissime) grata nostra erumpit Pagina: Nec ad tuam licuit properasse benignitatem. Sic forsan Rhetor prodiret, at Impius. Annum cèrte à cultu tuo, non à Fastis computandum æstimavi: quem benigniori vestro intuitu, semper lætitiâ novum redditurus es. Sic igitur fœcundioris domûs tui renatos gratulamur Fasces. Quos formidamus quidem, sed & diligimus. Non enim trucem prodis vultum, sed gravem, & senatu dignum: Solis Instar cursum peragisti, eundem iterum felicitèr peracturus. Cujus tepefaciens serenitas Annum semper auguratur felicem: non fulmina prædicens, sed oracula. Pergas igitur Ipse maximum officii decus, & ornamentum. Pergas quâ duxit innata tua humanitas: Sic Nec vitiis laboremus, nec Otietur Virtus.

(Dig

(Dignissime Vir)

NON est auctoritatis tuæ reverentia, quæ imperavit mihi totum præsentis officii pensum, aliquam religiosæ mentis victimam immolare jussit privatus affectus conscientia; ideóque ut te totum colam, dividam officium meum, & gemellâ strenâ Jano simillimâ litabo obsequium Præsidi & gratias Mæcenati; clientem tuum ad alterius provinciæ honestamentum indefessi amoris industriâ evexisti; secundi etiam voti ambitionem coronâsti & ostendisti sanè quam non pænituit Te prioris suffragii, iterum favendo; Quàm suspicio affectus tui fidem, Quam agnosco annuæ indulgentiæ pertinaciam! Dimitto Kalendaria & festæ lucis argumenta insigniores caracteres Jani adventu fœlicius testantur amoris tui statæ vices; & fideliori notâ indigitat nascentis anni festivitatem revolutum Mæcenatis patrocinium;

ut igitur quas debeo gratias ſtudioſæ pietatis anxietate reponam, præfecturæ me totum non impendam; Te impenſius curabo, & major fiet provinciæ colere Mæcenatem, quam regere Ariſtotelem.

POST

POST ſolennes literati feſti applauſus, alios formido ſtrepitus; Poſt Comitia publica & lætiora, privata vereor, & ſevera. Qui accuſat, qui ſiſtit denegatur; querelas audio, & querentem non video: In nube fodior, in occulto petor, & ad fidem ſatis eſt una Cuculli authoritas. Beneficium mihi factum eſt non citò perjiſſe; & amplioris erat inſtar muneris, quod non inter crudas & recentes adhuc querelas raperer in ſupplicium. Inſtat jam acrior hoſtis, quaſi alter Fabius cunctando fortior: Tuum tamen eſt rem noſtram reſtituere, ut eâdem Clementiâ quâ pœnam diſtuleras, etiam auferas. Aliqua ſanè labes innocentiæ eſt accuſari: & poſſe vulnerari, quamvis non plaga ſit, erit cicatrix. Si pereundum tamen ſit, Tuo ſaltem Ore perirem, ut fati atrocitatem æquior penſaret Author.

(Colendi Vir)

LICEAT jam tandem vota vel ſera præſtare; Liceat & cum anno renovatum ſentire Candorem Tuum; Officium mihi non ſuggerit Ephemeris ſed Animus, nec tantum Magiſtratui ſed Viro lito. Nolo ego Obſervantiæ meæ teſtem, non diebus inſerviturus; Qui Faſtis anſam præbentibus ſalutant, ſolennem conſuetudinis pompam, non Patronum colunt, & obtrudi potiùs videatur officium quàm offerri. Gratulor Tibi renatam provinciam, eodemque dominio rurſus occupatam gaudeo virtutem: tam ſpectatam hucuſque Authoritatem non liceat jam dubitare, reveremur, non metuimus. Non ſum reverſus ut ſiſtam, ſed ut animo progrediar, cui profectui nihil deeſſe poteſt niſi Favor Tuus; Tuo herclé fretus patrocinio conſtantiùs Artibus incumbam, nec non (uti ſpero) fœliciùs.

Artium Candidatorum Epistola

Una & altera post

REDEMPTIONEM A SERVITUTE, & TYRANNIDE,

Ut Postliminio recipiant quod Jure, & Merito vendicent.

OXONIÆ,
Excudebat Hen: Hall Impensis
Ric: Davis, 1662.

Reverendo Decano & Capitulo.

EN Vobis (Mecænates Benigniſſimi) Scholarem veſtrum, poſt Quinquennale exilium, quo aquis Caſtaliis atque igne illo ſacro interdictus eſt, Academiam, & (quod in Academiâ optatiſſimum ducit) veſtrum favorem ambientem. En Regium Militem, infœlici atque communi fato exauctoratum, togam (More Romano) repetentem; Earumque Artium Candidatũ, quibus tot laboribus, tantóque ſanguinis diſpendio Militavit. Hoc ſcilicet Curarum Vigiliarumque honeſtamentum, hanc Militiæ Coronam exopto; ut togâ Magiſtrali liceat cicatrices Velare, utque eum gradum mihi veſtra munificientia indulgeat, Priuſquam gradus omnes iniquâ æqualitatis lege confundantur. Procul abſit a Benignitate veſtrâ, ut eandẽ Pallada, quam in

Castris hactenùs Ægida, Galeamq; gestantem secutus sum, hoc suo in sacello advertam curiam, atque hoc etiam nostro infortunio accidat, à vobis repelli, Bellóque fracto denuò profligari. Ausim tamen (Ignoscite audaciæ Militari) favorem vestrum toties expertus, successum mihi polliceri, quo adepto Vobis Munificentiæ vestræ Trophæa grato animo extruam.

Rever-

Reverendo Decano & Capitulo.

VIRI DIGNISSIMI

NOCTE expulsâ effulgeat dies, sæuáſque furiarum tædas evadens, optatam flagito lucis uſuram; inter errorum nebulâ obumbratos jamdiù languido, ſerenius ex fronte veſtra emiſſum arrideat jubar: nolite in mediam furentium turbam caput immittere vobis devotum, perque arma ſtricta modò vix elapſum. Non tanti ſunt, ut amplecti cupiam, quæ paſſus ſum diſcrimina; nemo eſt qui veſtem Neptuno, quem ſemel iratum ſenſit, geſtit conſecrare. Sin liceat in portu jam quieſcere, me faceor benè navigâſſe, cum naufragium fecerim. Ipſa etenim omnia auxiliari videntur, quæ ad vos ducunt

cunt pericula. Nauseo fœcem regni in tumultum contra Regem effervescentem, hœres spiritus igneos, flammas quotidie evomentes, pulpitáque præliis sudantia. Inter columbas gestio vivere sacram in ore olivam præferentes. At non ita paci studui, ut pro aris, & Rege non succumbam. Si eò res rediit ut sola in armis salus sit, sentient Rebelles nullam sine Ægide Minervam, nullumque sine Arcu Apollinem

In

In Pastorem Parochiæ de Pissy ædificantem ex monumentis, & defossis sepulchrorum lapidibus.

Oris

SI quis ades longis avidus spectator ab Visa relaturus Patriæ miracula Genti,
Ad vicū nuper celebrē (vocat incola Pissy)
Tendat: cito Passu, quo spectes ausa prophani
Artifcis, stupeasque novi fundamina tecti.
Non tibi Promitto turres, aut qualia Memphis
Culmina jactavit; quam nos ostendimus orbi
Materia est miranda domus; placuere revulsi
In muros tumuli, raptisque palatia surgunt
Membrorum spoliis; nimirū, indigna Columnis
Materia est, quam dant Communis viscera terræ
Concessisque pudet scrutari saxa Cavernis.
Marmora Sarcophago quærunt, bustique refossi
Congeries ~~vivis~~ præbet fundamina multis. *muris*

Nec

Nec facit hoc unus, Sanctorum præda patronos
Invenit, vesani omnes in vota Clientis
Conjurant, scelerique favent suffragia vulgi.
O quàm nulla fides, pietas quàm nulla moratur
In terris? en grande nefas, & crimen in uno
Rarò deprensum quondam, jam turba patravit;
Communi venia Manes transferre revulsos
Permissum, & populi Scelus est violare sepulchra;
Diruta Virtutis tollunt monumenta relicta,
Insuper Augustum perunt servantia Nomen
Marmora, & ingenti deletur fama litura,
Quis poterit digito monstrari, & dicier hic est?
HÆC mors sola pares fecit, discrimine nullo
Heroes, vulgúsque jacent; O funus, & ingens
Luctus! post totidem revoluti temporis Orbes.
Annorúmque vices redierunt fata sepultis,
Et conclamati rursus planguntur amici;
Mæsti Prodigium querimur, jacet inclitus Heros
Cui populus sua Tepla, & structa Altaria debet,
Infelix nuper potuit sacrâsse sepulchrum
Insigne, atque Umbras tumulo superâsse minores,
Marmoreâ veneranda struc per sæcula mole
Multa stetit, titulôque pios monstravit honores
Defuncti domini, hanc etiam divellere pergit
Audax Sacrilegus, nescit lenire prophanam
Prædonis rabiem tanta Reverentia Famæ,

Nec

Nec meruit pulchri tam ſanctũ Marmor honoris
Muneris, in turpes abeunt monumenta Camines,
Et quod clara diũ ſervavit Nomina ſaxum,
Stat (dolor!) inviſa fœdum fuligine flamma.
Di faciant, rapiente focos ultrice favillâ,
Fuſta prophanatos placent Incendia Manes.
Numina jam Caveant, ſanctiq; Altaris honores
Sacrilegam expectate manũ, tam nobilis Umbra
Parcere qui neſcit tumulo, Delubra Deorum
Diruet, & ſtratis fabricabit mœnia templis.
Sed quorſũ hæc? quorſum chartæ, calamiq; querelæ?
Clades artificem damnat, faſtigia nulla (rela?
Tormento quaſſata ruunt, nec vota favillis
Corripuere Trabes manifeſta incendia flammæ.
Creſcentis dirimit ſcelerata exordia monſtri
Secretæ vindicta manus, in fœdera bellî
Conjurant læſi Manes, atque agmine facto
Clauſtra Erebi reſerant, dominumq; impune
relinquunt,
Defunctorum Animæ, tam juſto Fata furori
Cedunt; ignoſcit Minos abeuntibus Umbris,
Vindictæque favet ſtygii inclementia Regis:
Sedibus exciti juncto conanine factum
Inuadunt irati hoſtes, fragor æthera pulſat,
Nullas vicinas, nullius murmura vocis
Concutiunt aures, arcani viribus hoſtis

Collap-

Collapsum procumbit opus, ruit alta Columna
Occultâ Subductâ manu, ruit ardua muri
Jam structi moles, tacitóque impulsa vigore
Culmine truduntur violati pondera Saxi.
Nec sola occurrunt læsi monumenta sepulchri
Tollenda, & vetito surgentes marmore muri,
Inveniunt diris inserta cadavera tectis,
Plenásque aggestâ membrorum mole cavernas;
Osse vacat pars nulla domûs; hic figitur ingens
Dorsi compages, fas illic (credito) longas
Costarum spectare trabes, cervice recisum
Hic caput est, illic immania crura columnæ
Officium subeunt, vivósque imitata labores
Sustentant proni nutantiæ pondera tecti
Stat monstro ignoti sceleris stupefacta caterva,
Miratúrque novos defuncti corporis usus,
Nec mora: quæq́ suos Manes ulciscitur Umbra;
Hæc notas prensat maxillas, illa lacertos,
Thoracem rapit illa suum; spirantibus olim
Officiis dignum, feralem hæc dejicit altis
Avulsum tectis humerum, per inane voluta
Ad terram recidunt miseri ludibria trunci;
Ponderibus crebris tellus pulsata dehiscit,
Et quodcunq́ cadit projectum culmine membrũ,
Sponte suâ gestit tumulare, atque ossibus ultro
Reddere defunctis erepti jura sepulchri.

Adsis

Adsis funeste sceleros Conditor ædis,
Perscrutare domos, & siquid Corporis Umbra
Neglectum remanet, cape tu, rapidisque repone
Reliquias tumulo, secura in pace sepultum
Expectet Corpus renovandæ gaudia vitæ,
Et solos redditura animæ servetur in usus.
Ite domum fortes Umbræ, properate relictas
Securæ ad tenebras; posthac sub nocte vagari
Non opus, aut curæ excubiis defendere membra.
Post hanc vindictam, post hæc miracula nemo
Audebit Sancti pacem turbare Sepulchri.

Upon

Upon a Church-yard that was partly turn'd into a Garden, by Mr. Barradale, *the worthy Vicar of the Parish* Easton-Neston *in* Northampton-Shire.

SIR, you have such a Reformation show'd
That ev'n your church's service shal be ow'd;
And her own Collects thank you, since you
As well the Patron, as the Parson there. (were
Your work is part of scripture; it may be
A Sundayes work to preach this Husbandry;
For so Gods Spouses garden (who ere Reades)
Was dreſt with spices; Flowres were there
but weeds. (Myrrhe,
His Church could boast of Cinnamon, and
Her woods of Cedar, and her Groves of Firre,
Why should not yours? perhaps some Zeloes cry
Fearing

(Fearing at least Ægypts Idolatry)
Up with those Garden-Gods, although e-
ven those (squeamish nose
Could nere yet smell them through their
Or least some Heathen God, whom they'll
not know
Out of your Flowres Conceptiō should grow;
And you turn *Mars* his Priest; they doe begin
To count the works of nature a grand sinne;
And take sweet flowres in snuffe; henceforth
'twill be
An Idol Course that's dress'd with Rosemarie; a
And Virgin Garlands plac'd upon a Tombe
A sacrifice to *Flora* will become. (dry
O strang misconst'red Zeal! your husban-
Is of such power 'twont let Corruption dye,
But Rottennesse grows sweet, and every skull
Stands for a pot of flowres: Armes that
were full (doe
Of flesh, turne fertile mould; Dead women
Bring forth i'th' Earth, and beare their mo-
ther too. (here,
What high, Prodigious Ruines were seen
As though your Parish still the Chaos were?
Untill your care had given unto each Grave
The same life that the Saints there buryed
have:

Could ever death a truer sleep be fed?
The Earth's rak'd soft and every Grave's a bed.
Here may be shown where yond chast lil-(lyes are
Virgins as chast were buryed, and as faire:
Under that knot of Pot-herbs there, is lay'd
The nimble Huswife, or the Kitchin mayd
Close by the Church doth lye in a fit place
A Puritan midwife, o'ergrown with herb-Grace.
So good mens vertues too, as once by blood
Grow up in herbs, and every Child's a bud.
On each deare Urne, as mourners we can shew
More then Poetique violets weep in dewe:
The Rosemary, and solemne Cypresse doe
Not onely adorne, but live on Coffins too;
And sacred Mosse, that did invest old Stones
Is here good Grasse; Beasts may not feed on Bones.
Nor have the Parsons Hogges, or Calves (we see)
As much relation to the Church, as hee,
And eat from it, just as the owners doe,
Thy fence hath profit, and delight in't too:
Such pleasant Groves hard by that we may sweare

When

When a Ghost walkes the true Elysium here.
But what is more, Saints shall confesse that he
Which Preach'd it, planted to Eternity;
For some of them, when the last day shall be
Will owe their Palmes, and Garlands unto thee.

In adversa Poëtarum fata Orpheus.

O Nemora! O sylvæ! Pia quas natura creavit
Ut trepidis umbras præstetis, & otia, Musis.
Ah nimis invisis Musis! quibus hospita tecta
Iam præbent Tygres, homines dũ sedibus arcent,
Mitius excipiunt Pardi, & genus omne ferarũ,
Quasq́ negant homines, advertunt lætiùs aures,
Concentúsque leves, positâ feritate, sequuntur.
Cernite discipulas volucres, aviúmque canora
Agmina; tã liquido didicerunt murmurequestus
Efformare meos placidosq́ effundere Cantus:
Impia sed dulces sic laudans secula cantus,
Dulcisonas ut avos cavis includere certent.

FINIS.